

EVANGHELIA
după IOAN

Ghid de studiu biblic

Trăiește
viața
nouă cu
credință
în
Hristos!

© 2018 OBINFONET STUDIES

© 2018 OBINFONET STUDIES

TRĂIEȘTE VIAȚA NOUĂ ÎN LUMINĂ!

Evanghelia după Ioan

Ghid de Studiu Biblic

Aprilie – August 2018

Octavian D. Baban

Conținut

PARTEA 1A: INTRODUCERE EVANGHELIA DUPĂ IOAN.....	8
Autorul, dată, destinatar.....	8
Mesajul evangheliei.....	10
Structura literară.....	11
Cuvinte și teme cheie.....	14
Seria lecțiilor din ghid.....	16
PARTEA 2A: GHID DE STUDIU BIBLIC.....	19
APRILIE.....	19
5 Paști, Mărturia Împăratului vieții, Ioan 18:13-40, 18:37.....	19
12, Ioan 1-2, Viața este o lumină a Domnului, 1:1-18, 1:3-4.....	23
19, Ioan 3-4, Viața vine din Duhul Sfânt, 3:1-18, 3:16, 4:24.....	26
26, Ioan 5, Fiul este Viața (El dă viața), 5:1-29, 5:24.....	29
MAI.....	31
3, Ioan 6, Isus este pâinea vieții, 6:23-58, 6:54-56.....	31
10, Ioan 7, Isus este apa vieții celui însetat, 7:14-46, 7:37-39, Apoc. 22:17.....	34
17, Ioan 8, Isus este lumina vieții și a restaurării, 8:1-19, 8:12.....	37
24, Ioan 9, Isus este lumina înțelegerii, 9:1-41, 9:39.....	40
31, Ioan 4-9: Isus și puterea intervenției divine în Ioan 4-9.....	43
IUNIE.....	45
7, Ioan 10, Păstorirea lui Isus este viață, 10:1-30, 10:11.....	45
14, Ioan 11, Isus este viața și învierea, 11:16-45, 11:25-26.....	48
21, Ioan 12, Viața adevărată înseamnă slujire, 12:12-50, 12:26.....	51
28, Ioan 13, Viața înseamnă curăție sufletească, 13:1-20, 13:8.....	54
IULIE.....	56
5, Ioan 14, Viața și unirea cu Hristos, 14:1-31, 14:19-21.....	56
12, Ioan 15, Viața cu Hristos dă rod, 15:1-21, 15:16.....	58
19, Ioan 16, Viața cu Hristos aduce călăuzire și pace, 16:7-33, 16:13,33.....	61
26, Ioan 17, Viața cu Hristos înseamnă dragoste și sfințenie 17:1-26, 17:17-19	64
.....	64
AUGUST.....	66
2, Ioan 19, Cum îl onorăm pe Împăratul vieții, 19:8-37, 19:37.....	66
9, Ioan 20, Mângâierea și încurajarea învierii, 20:1-23, 20:21.....	67
16, Ioan 21, Transformați de Hristos cel Înviat, 21:1-25, 21:17.....	69

Partea 1a: Introducere evanghelia după Ioan

În decursul acestui studiu vom urmări învățătura evangheliei după Ioan în 19 lecții, cu dorința de a înțelege mai bine mesajul Domnului Hristos și de a trăi mai deplin viața nouă a credinței în Fiul lui Dumnezeu.

Înainte de a trece la seria efectivă de studii biblice, este bine să ne familiarizăm cu câteva date introductive despre autor, destinat și caracteristicile celei de a patra evanghelii, evanghelia după Ioan.

Autorul, dată, destinat

AUTOR

Ca și în cazul evangheliilor sinoptice, autorul celei de a patra evanghelii nu-și precizează numele. În text, totuși, se fac aluzii la persoana sa: referirile la „ucenicul preaiubit” sau „celălalt ucenic”, despre care se zvonă „că nu va muri” (In 13:25, 21:20) etc.

Acest ucenic face parte din cercul de prieteni apropiați al lui Isus (Ioan 1:32-40; 13:23; 19:26-27), este prezent la evenimente cheie ale vieții lui Isus (1:35; 18:15-16; 19:35) și înțelege sensul spiritual al lucrurilor (13:25-30; 20:8). El are cunoștințe în rândul preoților care i-au facilitat accesul la judecata lui Isus (cf. îl introduce și pe Petru în reședința marelui preot, In 18:15-16), iar la un moment dat, așa cum s-a menționat, adoptă tonul adresării directe către cititorii săi, făcând comentarii cu o politețe cărturărească (Ioan 20:30-31, 21:24-25; o intervenție asemănare cu Luca, pusă însă în epilog, nu în prolog). Anonimatul autorului este menținut până la sfârșitul evangheliei (In 21:24).

Despre stilul lui Ioan se poate spune că el citează des din VT, vezi Ioan 12:40; 13:18; 19:37, cunoaște sărbătorile evreiești (Paștele - 2:13; [5:1]; 6:4; 11:55; Sărbătoarea Corturilor - 7:37, și Hannukah - Sfințirea templului, 10:22) și obiceiurile (de nuntă, de înmormântare, cf. 2:1-11, 11:38-44); cunoaște detalii geografice ale Palestinei (de exemplu, Ioan 5:2; 19:13). Amănuntele relatării corespund cu calitatea de martor ocular și de apostol al lui Isus (detalii despre Isus: Ioan 1:14; 13:16; 4:6 etc., și despre ucenici: Ioan 2:11; 4:27; 6:19 etc.).

Apostolul Ioan, unul din „cei trei” (Petru, Ioan, Iacov), care se aflau mai des apropierea lui Isus, corespunde bine acestei descrieri. Tradiția Bisericii, în cea mai mare parte a ei, îl identifică și ea pe „ucenicul prea iubit” cu apostolul Ioan, fiul lui Zebedei (Irineu, 130-202; Policarp, 110-150, Papias, ca. 110, citați de Eusebius; apoi Tertulian, Clement din Alexandria, Origen, Ieronim etc). Eusebius îl citează pe Irineu, care își amintește mărturia lui Policarp (ca. 110-150), și scrie următoarele cuvinte despre Ioan, apostolul:

... pot spune chiar și locul unde binecuvântatul Policarp stătea și discuta, cum venea și cum pleca, felul vieții lui, cum era la înfățișare, cum discuta cu oamenii, cum își aducea aminte de convorbirile cu Ioan și cu ceilalți care l-au văzut pe Domnul, cum își amintea cuvintele lor, și care erau lucrurile pe care le-a auzit de la ei privitoare la Domnul, inclusiv miracolele și învățătura Lui,...

În ce privește datele biografice, unii părinți ai bisericii afirmă că Ioan a murit în timpul unei persecuții din partea iudeilor.

DATA

Evanghelia a fost prima dată citată cu nume întreg, în lucrările lui Theophilus din Antiohia (ca. 180), dar Tatian a folosit-o mai devreme în *Diatessaron* (ca. 160 - în siriacă, și ca. 170, în greacă). Data și locul scrierii evangheliei după Ioan nu sunt sigure, dar se crede că a fost scrisă în Efes, în Asia Mică, în jurul anului 100 (alte propuneri sunt: Antiohia Siriei, Alexandria, sau undeva în Iudeea). O asemenea plasare în timp și spațiu concordă cu majoritatea mărturiilor, precum și cu faptul că evanghelia este scrisă într-o limbă grecească simplă, elegantă, dar cu expresii evreiești. Majoritatea părinților bisericii spun că Ioan a scris ultimul dintre cei patru evangheliști. În general, se admite că evanghelia după Ioan a fost compusă în perioada 80-90 sau în perioada 90-100.

DESTINATAR

Așa cum se poate deduce din evanghelie, destinatarii sunt fie creștini, fie prozeliți de cultură elenistă. Ioan se folosește de numeroase referințe la VT și construiește argumente teologice complexe ceea ce presupune un destinatar care cunoaște Scriptura. Atenția deosebită pe care o acordă vindecării orbului din naștere (Ioan 9), precum și expulzării lui din sinagogă, și încurajării lui să creadă în Fiul lui Dumnezeu, pare să indice un context în care creștinii de curând desprinși din iudaism aveau de suferit din partea foștilor lor coreligionari. În principal, se pot distinge trei scopuri majore ale evangheliei după Ioan:

a) scopul „istoric”, conform căruia Ioan a scris un complement al evangheliilor sinoptice. Ioan amintește și alte minuni semnificative ale Domnului Isus (semne, *semeia*), pe lângă cele scrise de autorii sinoptici, și subliniază întruparea lui Isus din veșnicie. De asemenea, el prezintă multe discuții dintre Isus și grupul restrâns al ucenicilor, în vreme ce ceilalți evangheliști au o tendință de a prezenta discursurile publice ale lui Isus.

b) scopul „evangelistic”, potrivit căruia Ioan a scris evanghelia avându-i în vedere pe samariteni sau relația cu sinagogile, sau pe ereticii gnostici (aceștia prezentau un Isus secret și filozof, conform unei gândiri grecești înrudite cu gândirea lui Platon).

c) scopul de consiliere și sfătuire, de încurajare a creștinilor care începuseră să se clatine sub loviturile persecuțiilor. Versetele de bază în lămurirea scopului evangheliei sunt considerate a fi Ioan 20:30-31, „dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viața în Numele Lui.”

Mesajul evangheliei

Se pot observa două caracteristici majore în evanghelia lui Ioan: dorința de a completa datele evangheliilor lui Matei, Marcu și Luca, și

dorința de a dezvolta o prezentare și o explicație complexă a divinității omului mesianic Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Astfel, evanghelia după Ioan are următoarele caracteristici în învățătura ei:

a. descrie mai bogat divinitatea și întruparea lui Isus (teologia „de sus”);

b. are o schemă geografică mai complexă cu privire la misiunea și predicarea lui Isus (Isus merge la Ierusalim, de Paști, de mai multe ori; lucrarea începe în Ierusalim, nu în Galileea, la fel ca în Luca; 12 capitole sunt dedicate dovezilor și lucrărilor care arată că Isus este Mesia, iar 11 capitole sunt dedicate ultimei săptămâni, care ocupă, astfel, jumătate de evanghelie; structura se bazează pe patru afirmații ale divinității lui Isus, ca Fiul al lui Dumnezeu: Ioan Botezătorul; Filip și Natanael; Marta; afirmația finală a autorului în 20:30-31);

c. folosește adeseori învățături care combat ereziile cu privire la divinitatea lui Isus (învățătură despre divinitatea lui Isus, despre umanitatea sa, despre creație, despre destinul omului etc.);

d. are o înțelegere istorică și ecleziologică mai complexă, care lasă să se întrevadă existența unei perioade mai îndelungate între prima și a doua venire a Domnului Isus (în Ioan 17:20, Isus ia în discuție generațiile viitoare, care vor crede prin cuvântul apostolilor; în Ioan 21:20-22, Isus îi spune lui Petru că nu este nevoie să știe totul despre alții ucenici, doar Isus știe ce se va întâmpla până la venirea Sa).

Structura literară

Ioan prezintă o ordine narativă deosebită în prezentarea vieții lui Isus, diferită un pic de Matei, Marcu și Luca. El folosește o introducere despre preexistența lui Isus și întruparea Sa, nu scrie nimic despre nașterea lui Isus, apoi prezintă lucrarea lui Isus din Iudeea (botezul), urmată de lucrarea din Galileea (nunta, minuni, cuvântări, etc), și

descrie trei sau patru călătorii pe care Isus le-a făcut din Galileea spre Ierusalim la diverse sărbători. În final, ca și ceilalți evangheliști, Ioan acordă un spațiu foarte mare, comparativ, secțiunii despre ultima săptămână a lui Isus în Ierusalim, săptămâna Crucii și a Învierii.

Isus călătorește parcă mai mult în cea de a patra evanghelie, dar și se oprește mai des și are mesaje mai lungi (o predică lungă cu prilejul înmulțirii pâinilor și peștilor – Ioan 6, apoi o descriere lungă a vindecării orbului și a incidentelor care au urmat-o, în Ioan 9, a învierii lui Lazăr – ca prefață a propriei sale învieri, Ioan 11, o prezentare în detaliu a discuțiilor de la Cina de Taină, 13-17).

Ca trăsătură caracteristică, în Ioan viața lui Isus este reprezentată prin descrierea parțială a aproximativ 20 de zile principale, a 20 de zile semnificative prin care autorul reușește să caracterizeze întreaga perioadă de trei ani a slujirii pământești a lui Isus. La începutul lucrării, zilele se pot identifica ușor prin termeni ca „ziua următoare” sau „a doua zi”, etc.

În mare, structura evangheliei este în două părți, străjuite de prolog și epilog:

- 1) Prolog: Creație, Întrupare, revelație (In 1:1-18),
- 2) Mărturia despre Mesianitatea lui Isus (In 1:19-11:57),
- 3) Intrarea în Ierusalim și suferințele Crucii (In 12-19),
- 4) Epilog: învierea și dovezile ei (In 20-21).

Dacă ne referim la seria de semne speciale făcute de Isus și numite așa de Ioan (cf. Ioan 2:1-12; In 20:30), cartea poate fi împărțită și astfel:

- 1) Prolog (1:1-18);
- 2) Cartea semnelor mesianității lui Isus (1:19-12:50);
- 3) Cartea suferinței de Paști și a învierii glorioase a lui Isus (13:1-20:31);
- 4) Epilog (21).

Cele șapte semne mesianice sunt următoarele:

1. transformarea apei în vin (Cana G.), 2:1-12; Isus transformă legământul vechi într-unul nou, și aduce viață nouă în locul celei vechi.
2. vindecarea fiului unui funcționar de stat (Cana G.), 4:43-54; Isus este medicul suprem, iar legământul cel nou dă viața.
3. vindecarea unui om paralizat, la scăldătoarea Betesda, 5:1-16; Isus vindecă și te ajută în criza singurătății, de la mijlocul vieții. El poate să ajute când nimeni nu ajută, să vindece când nimeni nu poate interveni, dar are și putere să ierte păcatele. Legământul cel nou aduce iertarea păcatelor.
4. înmulțirea pâinilor, 6:1-15; Isus este hrana cerească, adevărată, poporului Său, așa cum Dumnezeu a făcut în pustiu cu Israel. Legământul cel nou aduce adevărata hrană din cer.
5. umblarea pe apă, 6:16-21; Isus domnește peste natură și ea Îl ascultă. Isus îi conduce pe credincioși peste apă, așa cum Moise i-a trecut prin Marea Roșie. Legământul cel nou aduce adevărata izbăvire și trecere a apei, spre un nou Canaan.
6. vindecarea unui orb din naștere, 9:1-41; Isus vindecă toate afecțiunile, chiar și pe cele grave din naștere, adică genetice. El dă lumina ochilor, precum și lumina minții. Isus este Dumnezeu care poate da vindecarea, legământul cel nou aduce vindecarea.
7. învierea lui Lazăr, 11:1-46; Isus ne poate elibera și din moarte, El aduce mângâiere și nădejde, El este chiar viața și învierea. Legământul cel nou aduce învierea.

Mărturia despre mesianitatea divină a lui Isus este prezentată limpede și în trei grupuri de declarații importante:

- a. la început, mărturia lui Ioan (1:1-18); a lui Ioan Botezătorul (1:26-34), a lui Natanael (1:49);
- b. în prima parte, mărturia Samaritencei (4:29, 42).
- c. În prima parte, mărturia lui Petru, 6:18-69
- d. la mijloc, mărturia Martei (11:27);
- e. la sfârșit, din nou, mărturia lui Ioan însuși (20:30-31).

În evanghelia lui Ioan se găsesc câteva cuvântări importante ale lui Isus (predici sau discursuri, sau dialoguri):

- (1) 2:23-3:31 Dialogul cu Nicodim: lucrurile noi se înțeleg cu o gândire nouă.
- (2) 4:1-42 Dialogul cu Samariteanca: „apa vieții” înlocuiește „apa veche”; închinarea adevărată este în duh și adevăr; Isus este Mesia.
- (3) 5:1-47 Cuvântarea de la Betesda: Isus este Fiul lui Dumnezeu.
- (4) 6:1-71 Cuvântarea de Paște: Isus este pâinea Vieții.
- (5) 7:1-8:59 Cuvântarea de sărbătoarea corturilor: Isus este al doilea Moise, Isus este apa vieții.
- (6) 9:1-10:42 Cuvântarea după vindecarea orbului: Isus este Lumina.
- (7) 13-17 Cuvântările Cinei (mai multe: 13:1-38; 14:1-31; 15:16-4; 16:4-33; 17:1-26).

Un rol important în susținerea structurii evangheliei îl au și declarațiile de tip „Eu sunt” ale lui Isus:

1. Eu sunt pâinea vieții, 6:35, 48, 51;
2. Eu sunt lumina lumii, 8:12, 9:5;
3. Eu sunt ușa oilor, 10:7, 9;
4. Eu sunt bunul păstor, 10:11, 14;
5. Eu sunt învierea și viața, 11:25;
6. Eu sunt calea, adevărul și viața, 14:6;
7. Eu sunt adevărata viță, 15:1, 5;
8. Eu sunt [cel ce sunt?], 18:5, 6, 8.

Cuvinte și teme cheie

Evanghelia după Ioan folosește multe cuvinte cheie, termeni în antiteză, multe simboluri.

Câteva întrebări cheie revin mereu în evanghelia lui Ioan: „cine este Isus?”, „cine ești tu?”, „cine este El, ca să cred în El?” (Ioan 1:11; 4:10; 5:12; 6:63,64; 8:25; 53; 9:36; 18:33). Toată evanghelia este preocupată de răspunsul la aceste întrebări, ca să îndemne la credință, și pare să urmeze modelul unui proces juridic în care martorii acuzării și ai

apărării aduc fiecare mărturiile lor privire la Isus, așa încât juriul (adică cititorii) să poată decide, în final, care este adevărul.

Isus face multe afirmații cu expresia „eu sunt”, unele directe, altele explicative: „Eu și Tatăl una suntem” (10:30); „Înainte să se nască Avraam, Eu sunt” (8:58); „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (14:9); sau declarația lui Toma: „Domnul meu și Dumnezeu meu” (20:28).

În evanghelia după Ioan apar și multe cuvinte simbolice. Evanghelia ar putea fi numită, astfel, și „evanghelia ceasului potrivit”, a „vremii prielnice”, la care se împlinește planul lui Dumnezeu (Ioan 2:4 - „nu mi-a venit încă ceasul”; 4:21,23 - „a venit ceasul...”; 5:25, 28 - „vine ceasul... când cei morți... vor învia”; 7:30, 8:20 - „nu-i sosise încă ceasul”; 12:23 - „a sosit ceasul ca Fiul omului să fie glorificat”; 12:27 - „izbăvește-mă din ceasul acesta”; 13:1 - „i-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl”; 16:4, cf. 16:21 - „va veni ceasul să se împlinească”; 16:25 - „vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde”; 16:32 - „vine ceasul... când veți fi risipiți”; 17:1 - „a sosit ceasul!”).

Din același punct de vedere, al timpului, evanghelia după Ioan este și o „evangheliie a zilei”, deoarece folosește deseori expresiile „ziua aceea”, „ziua Sabatului”, „ziua de apoi”, „ziua de pe urmă”, „ziua Mea”, „ziua îngropării mele”, „ziua pregătirii Paștelor”, „ziua dintâi”.

Ioan folosește adesea perechi de termeni în opoziție (în contrast), foarte expresivi: „lucruri pământești / lucruri cerești” (3:11-14); „s-a suit / s-a coborât” (3:13), „sus / jos” (8:23), „lumină / întuneric” (1:1-9; 3:19-21), „zi / noapte” (9:4; 11:9-10), „apă / Duh” (1:26, 33); „carne / Duh” (6:63); „rob / liber”, , etc., sau perechi de negații / afirmații („mă veți vedea / nu mă veți mai vedea”; 14:19; 16:16) etc.

Uneori, Ioan prezintă învățături ale lui Isus care nu s-au putut înțelege bine decât mai târziu. De exemplu, în capitolul 6, unde este vorba despre hrănirea miraculoasă a mulțimilor, limbajul folosit de Isus este, în mod clar, eucharistic (adică, se referă la Cina Domnului). S-ar putea pune întrebarea cine a înțeles aceste referințe drept referințe la Cina pascală, la momentul discursului lui Isus? Toți ascultătorii? Sau, mai ales, Isus – ori, numai El? În orice caz, Ioan le știe când le scrie și intenționează ca și cititorii să le înțeleagă.

La fel stau lucrurile și în ce privește capitolul 7, la sărbătoarea resfințirii Templului (Hannuka), când Isus le spune că El dă apa vieții

(7.37-39), și din cine crede în el, vor curge râuri de apă vie (Aici, Ioan explică într-o paranteză, că Isus vorbea despre Duhul Sfânt, din ziua Cinzecimii).

Evangelhia lui Ioan pune un accent deosebit pe lucrarea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt apare la botezul lui Isus și Ioan anunță ca Isus va boteza cu Duhul Sfânt (1:32-33); Duhul este cel ce înfăptuiește nașterea de sus (din nou), din Duh și din apă, în contrast cu nașterea biologică, din carne (3:4-8); Isus are Duhul în chip deplin, fără limitări și fără măsură (3:34); Dumnezeu este Duh și adevărații credincioși se închină în Duh și în adevăr (4:23-24); Duhul dă viață, carnea nu folosește la mântuire, cuvintele lui Isus sunt Duh și viață (6:63); venirea Duhului pe pământ, peste biserică, este asociată cu glorificarea lui Isus (7:39); Isus se tulbură în duhul Său în fața necredinței și a trădării (11:33; 13:21); Duhul este Cel de al doilea avocat sau încurajator al creștinilor, după Isus, și este numit „un alt paracletos” (un alt „mângâietor”, 14:16-26), El este Duhul adevărului (15:26; 16:23-14); Isus suflă Duh Sfânt peste ucenici, după înviere (20:22). În mod demn de reținut Ioan implică faptul că Duhul sfânt este o persoană, nu o putere (cf. Ioan 14:26, unde Isus vorbește despre Duhul Sfânt și folosește pronumele demonstrativ masculin „acela” sau „el” (Acela vă va învăța toate; vezi și In.15:26, unde Duhul Sfânt este cel „pe care” – tot masculin, în limba greacă – Isus îl va trimite de la Tatăl).

În evanghelia după Ioan Isus este numit de la bun început Cuvântul (Logos), și se face astfel trimitere la faptul că la creație, Dumnezeu a zis și s-a făcut, adică a lucrat prin Cuvântul Său, prin Isus. Cuvântul, deci, este un termen care îl descrie pe Fiul lui Dumnezeu înainte de întrupare, în ipostaza Sa de Creator și persoană a Sfintei Treimi.

Seria lecțiilor din ghid

Studiul de față își propune să urmărească binecuvântările și resursele vieții trăite cu Isus, așa cum apar ele în evanghelia după Ioan.

Prin natura programării în calendarul Bisericii, primul studiu cade de Paște și, de aceea, vom începe cu sfârșitul, ca să spunem așa, pe data de 5 aprilie privind la mărturia lui Isus adusă în fața judecătorilor Săi (Ioan 18), mărturie care prin puterea și frumusețea ei a rămas un exemplu pentru toți creștinii. După sărbătoarea Paștelui vom trece la parcurgerea evangheliei după Ioan, începând cu capitoul întâi.

Astfel, în luna aprilie tema este viața cu Domnul și calitățile ei (Isus, împăratul vieții; viața ca lumină a Domnului; viața nouă și Duhul Sfânt, viața ca dar al Fiului întrupat).

Apoi, în luna mai și jumătate din luna iunie, sunt luate în considerare lucrarea lui Isus și direcțiile în care ne înnoiește viața (hrana spirituală: pâinea vieții și apa vieții; lumina vieții și lumina înțelegerii; păstoria lui Isus; învierea adusă de Isus – învierea lui Lazăr).

În a doua jumătate a lunii iunie și în luna iulie urmează implicațiile și trăsăturile vieții noi (slujire, curăție, unitate cu Hristos, rodire spirituală, călăuzire și pace, dragoste și sfințenie).

Luna august se referă la trei răspunsuri personale față de Hristos: cum Îl onorăm pe Domnul vieții, cum suntem încurajați de învierea Lui, care sunt transformările la care ne invită învierea Domnului.

În prezentare succintă, seria lecțiilor din aceste studii se desfășoară conform următorului calendar:

Aprilie

- 5 Paști, Mărturia Împăratului vieții, Ioan 18:13-40, 13:37
- 12, Ioan 1-2, Viața e o lumină a Domnului, 1:1-18, 1:3-4
- 19, Ioan 3-4, Viața vine din Duhul Sfânt, 3:1-18, 3:16, 4:24
- 26, Ioan 5, Fiul este Viața (Fiul dă Viața), 5:1-29, 5:243,

Mai

- Ioan 6, Isus este pâinea vieții, 6:23-58, 6:54-56
- 10, Ioan 7, Isus este apa vieții celui însetat, 7:14-46, 7:37-39, Apoc. 22:17
- 17, Ioan 8, Isus este lumina vieții și a restaurării, 8:1-19, 8:12h
- 24, Ioan 9, Isus este lumina înțelegerii, 9:1-41, 9:39
- 31, Ioan 4-9: Isus și puterea intervenției divine în Ioan 4-9

Iunie

- 7, Ioan 10, Păstoria lui Isus este viață, 10:1-30, 10:11
- 14, Ioan 11, Isus este viața și învierea, 11:16-45, 11:25-26.
- 21, Ioan 12, Viața adevărată înseamnă slujire, 12:12-50, 12:26
- 28, Ioan 13, Viața înseamnă curăție sufletească, 13:1-22, 13:8

Iulie

- 5, Ioan 14, Viața și unirea cu Hristos, 14:1-31, 14:19-21
- 12, Ioan 15, Viața cu Hristos dă rod, 15:1-21, 15:16
- 19, Ioan 16, Viața cu Hristos aduce călăuzire și pace, 16:7-33, 16:13,33
- 26, Ioan 17, Viața cu Hristos înseamnă dragoste și sfințenie 17:1-26, 17:17-19

August

- 2, Ioan 19, Cum îl onorăm pe Împăratul vieții, 19:8-37, 19:37
- 9, Ioan 20, Mângăierea și încurajarea învierii, 20:1-23, 20:21
- 16, Ioan 21, Transformați de Hristos cel Înviat, 21:1-25, 21:17

Partea 2a: Ghid de studiu biblic

Aprilie

5 Paști, Mărturia Împăratului vieții, Ioan 18:13-40, 18:37

Urmând calendarul sărbătorilor, acest studiu începe cu un subiect de Paște, cu istorisirea din Ioan 18. În acest capitol vedem cum Isus a fost trădat de Iuda și arestat de gărzile Templului, noaptea, în grădina de lângă Chedron. Acolo, El și-a iubit ucenicii până la capăt și a făcut tot ce trebuia ca să evite arestarea lor, cerând să fie lăsați liberi (18:8-9). Apoi, s-a lăsat legat de trimișii veniți cu felinare, făclii și arme și a mers la judecată.

Mărturia adusă de Isus în fața judecătorilor Săi arată că El știa pe deplin cine este, știa care este misiunea Sa, și era gata să prezinte evanghelia cu demnitate, chiar dacă împrejurările erau dificile și lipsite de demnitate. Viața nouă, cu Hristos, schimbă și felul în care aducem mărturie în situații dificile. Cum este mărturia noastră creștină în situații de criză?

În Ioan 18 se observă două direcții principale ale mărturiei. Pe deoparte, cu cât se înaintează în mersul procesului, Isus mărturisește despre adevăr și despre Sine ca Împărat, tot mai limpede și mai curajos. În același timp, cu cât procesul se desfășoară mai departe, Petru înaintează tot mai mult în lepădarea de Isus și nu recunoaște că este ucenicul Său. Petru devine tot mai nesigur, tot mai protectiv și se depărtează tot mai mult de Isus.

Pe deoparte, acesta este prețul plătit de Petru pentru curajul de fi căutat să fie lângă Isus până la sfârșit; într-adevăr, ceilalți ucenici nu au avut ocazia să se lepede de Domnul – dar ei fugiseră de mult din preajma Lui (cu excepția lui Ioan). Este dificil să faci față presiunii mulțimilor care nu cred. Adevărul este că lui Petru i-a lipsit ceva în acele momente: încă nu fusese dat Duhul Sfânt, care ne dă și curaj și răspuns în situațiile dificile. De aceea, Domnul l-a iertat și a stat de vorbă cu el după învierea Sa, asigurându-l și de iubirea Sa și de o nouă chemare la lucru în Biserică.

Aceste două mărturii puse în contrast, devin două repere importante: tăria lui Isus în încercări și slăbiciunea omenească. Isus ne poate da și nouă curaj și mărturie limpede, frumoasă, așa cum a adus El însuși înaintea lui Ana, Caiafa și Pilat. Martirii din istoria Bisericii ne arată că această tărie de caracter a lui Isus s-a văzut și viața lor.

Mărturia lui Isus nu doar că este o mărturie clară, despre Sine și despre Împărăția lui Dumnezeu, dar este și o mărturie plină de curaj și de măsură, de bun simț. Atunci când marele preot, Ana, l-a întrebat despre învățătura Sa și despre ucenici Săi (preoții voiau să îi aresteze și pe ucenici, vezi 18:8-9), Isus i-a răspuns: „Eu am vorbit pe față lumii... în Templu și în sinagogă... n-am vorbit în ascuns, întreabă-i pe oameni, ei știu ce i-am învățat” (18:20-22). Prin aceste cuvinte, Isus le arată că judecătorii ar fi trebuit să cheme la bară martori obiectivi, ziua, nu să se bazeze doar pe mărturia Sa, la care îl silesc în timpul nopții. Când a răspuns în felul acesta, Isus a atras atenția asupra ilegalității judecății și asupra lipsei martorilor.

Când a fost palmuit pentru acest răspuns, Isus s-a apărat mai departe și a spus: „dacă am vorbit rău, arată-mi, iar dacă am vorbit bine – de ce mă bați?” (18:23).

Noblețea și demnitatea lui Isus ne pune pe gânduri. Când trecem prin judecăți nedrepte sau critici nedrepte trebuie să tăcem sau trebuie să vorbim? Și cum trebuie să vorbim? Situații cu acest fel de încălcătură emoțională pot apărea la serviciu, în familie, în Biserică, într-o întâlnire publică.

Isus ne lasă un model important. Mulți credincioși au reținut că Isus nu a răspuns nimic în fața acuzațiilor aduse la judecată, și că a mers tăcut la cruce, ca un miel dus la tăiere, așa cum zice Isaia 53:7. Este adevărat că Isus a tăcut mult și s-a încrezut în Dumnezeu, dar El a și vorbit și și-a arătat mărturia, în adevăr și corectitudine, iar Ioan, care a fost prezent la judecată, ne dă o mărturie completă. Într-o situație de judecată nedreaptă, creștinul se încrede în Dumnezeu, este echilibrat și nu se ceartă, dar își apără cauza în mod corect, cu adevărul. Mărturia Lui Isus la judecată ne invită la demnitate și credincioșie.

Mărturia lui Isus continuă apoi în discuția cu Pilat. Ioan este ironic arătând că preoții și ceilalți nu au intrat în sala de judecată a lui Pilat, un păgân roman, ca să nu se spurce și să nu mai poată mânca Paștele.

Ei erau atenți la curăția sărbătorii, dar inima le era plină de nedreptate și dorință de ucidere. Contrastul era insuportabil de murdar.

Ioan, fiind prezent la judecată, ne redă dialogul dintre Isus și Pilat, într-o formă mai dezvoltată decât ceilalți evangheliști. Astfel, Isus recunoaște că El este Împărat (18:34-37), dar îi spune lui Pilat și că Împărăția Lui nu este aici, pe pământ, iar slujitorii Săi, nefiind nici ei de aici, nu vor interveni militar. Mai departe, Isus afirmă că, într-adevăr, este Împărat și că s-a născut pentru această împărăție, ca să mărturisească Adevărul și să îi atragă la El pe toți cei ce ascultă Adevărul. Din acest moment, după ce Pilat întreabă ce este adevărul, Isus începe să tacă. Probabil, răspunsul era evident. Discuția continuă și în Ioan 19:1-16, când, după ce a aflat că Isus este împărat și că este Fiul lui Dumnezeu, Pilat încerca să îl scape. El îi atrage atenția lui Isus că are putere de viață și de moarte, iar Isus îi răspunde că nu ar avea nici o putere, dacă nu i-ar fi fost dată de sus (19:8-12).

Mărturia lui Isus a fost clară și blândă. El a fost atât de liniștit încât și-a permis să îi explice lui Pilat despre Împărăție și Adevăr, despre Sine și despre supușii Săi, despre cine are putere în Univers.

Mărturia lui Isus în fața lui Pilat a devenit faimoasă. Pavel o consideră foarte frumoasă, foarte bună, și i-o dă drept exemplu lui Timotei în 1 Timotei 6:13-14, căruia îi scrie așa: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, ... și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut cea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont, să păzești porunca,... etc.” Ce este, deci, atât de important în mărturia lui Isus? Să știi cine ești înaintea lui Dumnezeu, că ești copilul Lui, să știi care este Adevărul și să îl mărturisești, să știi că aparții Împărăției lui Dumnezeu în orice împrejurare.

APLICAȚII:

Ce fel de mărturie ai tu, știi cine ești și ce plan ai în viață? Știi că ești copilul lui Dumnezeu?

Care a fost mărturia lui Isus în fața lui Ana? Ce observații face Isus, implicit, despre legalitatea judecății Sale? Era important să sublinieze aceste lucruri?

De ce era Pilat interesat de adevăr și cât de interesat credeți că era el? Care sunt adevărurile de bază pe care i le-a spus Isus lui Pilat în noaptea judecății? Sunt ele parte majoră din evanghelie? Ce le putem spune astăzi oamenilor care sunt interesați de cunoaștere (adevăr) și de politică (putere și influență)?

Ce anume putem învăța și aplica din mărturia lui Isus?

Cum putem dovedi un caracter sfânt în timpul controverselor și a acuzațiilor nedrepte? Poate fi creștinul asertiv? Iată câteva caracteristici ale comportamentului asertiv, dintr-o prezentare de psihologie:

Comportamentul asertiv înseamnă să stai ferm în apărarea propriilor drepturi, să exprimi onest și spontan propriile gânduri, trairile, convingerile, într-un mod care să respecte punctul de vedere și drepturile celorlalți.

Înfățișarea persoanelor asertive sugerează siguranță, încredere de sine, înțelegere pentru alții, atenție, o ascultare activă a celorlalți. O persoană asertivă menține contactul vizual cu cealaltă persoană, este calmă, neamenințătoare, ca de la egal la egal.

(<http://www.dezinhibat.ro/index.php/psihologie/comunicare/109-comportamentul-asertiv>)

12, Ioan 1-2, Viața este o lumină a Domnului, 1:1-18, 1:3-4

Așa cum se spune în introducerea evangheliei după Ioan, viața este creația lui Dumnezeu și este lumina oamenilor. Mai mult, Isus ne dăruiește viața veșnică și viața aceasta este, într-adevăr, o lumină binecuvântată (Ioan 1:4).

Primul capitol din Ioan ne arată trei feluri principale în care lucrează lumina Domnului: a. La creație: Isus a fost prezent la creație și s-a făcut cunoscut universului dând viață lumii și, apoi, naștere din nou, din Dumnezeu, prin credință în El (1-18, vezi 12-13); b. La botez: Isus s-a făcut cunoscut lui Ioan Botezătorul, prin profeție și prin mărturia de sus; prin botezul lui Ioan a fost cunoscut de întregul Israel ca Lumina lumii și Mielul lui Dumnezeu; c. În viața fiecărui om: Isus îl luminează pe orice om, îl cunoaște în adâncul ființei și îi știe idealurile și îi dă chemare nouă și direcție nouă (Andrei, Petru, Natanael).

În prologul din Ioan 1:1-18 există o atmosferă aparte, de parcă ne-am afla la prima pagină din cartea Geneza, unde la început a fost făcută lumea, lumina, viața, oamenii. Aici Dumnezeu ne confruntă, prin Ioan, cu divinitatea și veșnicia lui Isus, și cu autoritatea Lui cerească. Observi cum nașterea din Dumnezeu este darul lui Dumnezeu prin credință în Hristos? Ai o nouă viață, o nouă naștere, prin credință în Isus, din cauză că Dumnezeu a dat un decret ceresc și ți-a dat autoritate, putere să fii născut (născută) din nou. Această viață nouă este o lumină a Domnului în existența noastră, o bucurie negrăită.

Lumina divină despre Hristos se arată, apoi, și prin mărturia și botezul lui Ioan Botezătorul. Este interesant că toți oamenii par aici nelămuriiți, bulversați și vor să știe cine și unde (și de unde) este Mesia – Hristos. Ioan spune clar și repetat că nu este el Mesia, și spune că a fost o vreme când nu îl cunoștea. Adevăratul Mesia este Isus din Nazaret și Domnul l-a anunțat pe Ioan, printr-o revelație personală, ca să știe cum îl va cunoaște pe Hristos, Ioan a spus tuturor cine este El și că Isus este Mielul lui Dumnezeu (spune chiar de două ori și în ziua botezului lui Isus și în ziua următoare). Isus este Mielul care șterge păcatul lumii (al lumii întregi, zice Ioan, ceea ce este o descriere extraordinară). De asemenea, Ioan l-a văzut pe Duhul Sfânt așezându-se pe Isus sub formă de porumbel și rămânând peste Isus (Duhul lui Dumnezeu se odihnește în toată plinătatea peste Isus – astfel tabloul

Sfintei Treimi este complet, precum și imaginea plinătății de acțiune lui Dumnezeu). Ne dăm oare seama cât de importante sunt profețiile despre Hristos și ce importantă a fost slujirea lui Ioan Botezătorul pentru identificarea și prezentarea lui Hristos?

În al treilea rând, lumina Domnului lucrează prin întâlnire și cunoaștere personală a lui Hristos. Domnul privește în viața noastră și ne spune și azi: „vino și vezi”. El știe ce fel de personalități avem – cu calități și slăbiciuni, și este gata să ne invite lângă El și să aibă grijă de noi. El știe, astfel, dacă suntem personalități tari (cum era Petru; Isus îi schimbă numele din Chifa, în Petru – piatră), sau oneste și credincioase ca Natanael, sau altfel (probabil că Natanael se ruga cu sinceritate și foc, sub smochin, în fiecare zi, nu știm exact – dar sigur nu se aștepta ca Isus să știe totul despre sine). Ca un fel de surpriză alternativă, în ultimile rânduri din capitolul 2, Ioan spune și un alt adevăr: Domnul Isus cunoaștea inima oamenilor și nu se încredea în toți care spuneau că au crezut în El (23-25). Ce ne spun aceste versete despre oameni? Cât de transparenți suntem noi față de El? Cât de credincioși? Cât de sinceri?

Ioan 2 ne duce mai departe în cunoașterea luminii Domnului. Primul semn al lucrării divine a lui Isus este preschimbarea apei în vin, la nunta din Cana. El știe nevoile și lipsurile noastre, de la El vine adevărata bucurie în viață. Poate că nu toate lucrurile sunt clare pentru cititorii de azi, dar una din primele lucrări a lui Isus a fost binecuvântarea unei nunți, și aceasta ne aduce aminte de crearea primei perechi din oameni din Geneza 1-2. Viața și familia sunt binecuvântate de lumina prezenței și lucrării lui Hristos. Ce înseamnă prezența lui Hristos, prin Duhul Sfânt, în familia ta? De ce este El interesat atât de mult de familie?

În ultimul eveniment din Ioan 2, Isus curățește Templul din Ierusalim și îl sfințește ca să fie un loc de închinare pentru toți oamenii, nu doar pentru iudei. Unii din conducerea Templului organizaseră iarmaroc de animale și case de schimb în curtea neamurilor, din Templul lui Irod, ca oamenii să poată cumpăra animale de jertfă sau să facă donații la Templu, numai în moneda Templului. Problema era că un vizitator neevreu nu mai avea unde să se roage și el, pentru că în Templu sau în curtea lui Israel nu avea voie, iar curtea neamurilor era ocupată (așa era făcut Templul lui Irod). Dacă

Dumnezeu i-a creat pe toți oamenii (Geneza 1, Ioan1), iată că acum Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, vrea ca toți să aibă acces la evanghelie și să fie mântuiți.

APLICAȚII:

În ce fel te ajută Ioan 1:12-13 ca să ai siguranța mântuirii? În ce fel s-au văzut în viața lui Hristos harul și adevărul lui Dumnezeu? Cum te-ai întors tu la credință în Dumnezeu?

Explică în ce fel este viața lui Hristos lumina oamenilor: în credința personală, în împlinirea profețiilor, în viața de familie.

Cum ne poate ajuta Efeseni 5:1-13 să înțelegem viața în lumină? Dar Ioan 3:19-21?

Primirea Luminii lui Hristos înseamnă și mărturisirea lui către alții? Ce învățăm din Ioan 1 și Ioan 2?

În ce fel apare grija lui Isus pentru familie, la nunta din Cana Galileii?

Ce putem spune despre felul în care se desfășoara relația dintre Isus și Maria, mama Sa? Se vede încredere? Se vede îngăduință? Se vede ascultare?

19, Ioan 3-4, Viața vine din Duhul Sfânt, 3:1-18, 3:16, 4:24

În Ioan 3-4 vedem că nu este posibilă o viață nouă fără nașterea din Duhul Sfânt. Domnul Hristos se referă la această transformare atât în Ioan 3, când vorbește cu Nicodim, unul din învățații și conducătorii lui Israel, precum și în Ioan 4, când vorbește cu femeia samariteancă, la fântână (această femeie avea o viață încurcată, dar a devenit o credincioasă adevărată, cu viață schimbată și dorință de a vesti evanghelia).

Practic, aici vedem cum Duhul Sfânt poate schimba viața a două persoane foarte diferite: una din vârful societății, Nicodim, alta de la periferia societății de atunci, femeia samariteancă cea divorțată de multe ori. În ambele situații se vede divinitatea lui Isus, curăția Lui, cunoștința Lui despre mântuire și împărăția lui Dumnezeu, legătura lui cu Duhul Sfânt, felul în care îi cunoștea pe oameni și problemele lor.

Viața nouă este așezată pe această temelie: pe jertfa lui Hristos – pentru iertarea păcatelor, și pe lucrarea Duhului Sfânt – pentru înnoire, închinare adevărată și sfințenie în trăire.

În Ioan 3-4 se pot observa șase adevăruri principale despre viața din și în Duhul Sfânt:

1. Nașterea din Duhul este o naștere „de sus” sau „din nou” (3:3). Este vorba despre o nouă creație, despre o restaurare a ființei umane prin faptul că Dumnezeu se îngrijește ca Duhul Său să vină din nou în noi. Așa cum se știe, Duhul nu vine decât peste oameni curați, iar curățirea de păcate nu vine decât prin jertfa lui Isus, prin credință. Nașterea din Duhul ne reasează în planul lui Dumnezeu și este arvuna sau prima plată a mântuirii (restaurării) care începe în acel moment.
2. Nașterea din Duhul este legată de credință și mărturisirea Cuvântului în apa botezului (3:5). Isus spune că fără să ne naștem din Duh și apă nu poți vedea Împărăția lui Dumnezeu. Pentru unii Duhul și apă este un singur fenomen și se referă la credință și botez, pentru alții este vorba de nașterea naturală (biologică, din „apă”) și de cea spirituală (din Duh, prin credință). Apa se poate referi și la Cuvântul lui Dumnezeu, dar

și la judecata Domnului. Nu există intrare în Împărăția lui Dumnezeu, decât prin naștere de sus, și nu este posibilă nici intrarea în moștenirea cerească, decât prin naștere spirituală (1Corinteni 15:50-53).

3. Nașterea din Duhul este o relație nouă cu Dumnezeu, o viață care se adaugă vieții biologice și o transformă, și de care depinde învierea (3:6).
4. Viața din Duhul are motivații noi și direcții noi, nevăzute. Lucrările Duhului nu se văd cu ochiul, dar sunt reale, ele țin de un caracter nou, de motivații noi. Lucrarea Duhului se aseamănă cu mișcarea vântului, spune Isus: îi vezi efectele, dar nu îi știi direcția, nici planul. Deși astăzi meteorologia cunoaște multe despre vânt și furtuni, - dar adesea, rămâne surprinsă de schimbările neprevăzute ale uraganelor, ilustrația lui Isus rămâne foarte adevărată. Lucrarea Duhului nu se vede, pentru că ea implică sentimente noi, motivații, decizii lăuntrice noi de a face binele, de a fi generoși, de a avea măsură și autocontrol, de a stăpâni mânia etc., lucruri care nu se văd. 1 Corinteni 2:12-14 aduce niște lămuriri binevenite în această privință.
5. Dumnezeu este Duh. Sfânta Treime este Duh, adică Duh sunt și Tatăl, și Fiul, și Duhul Sfânt. Ei au o natură spirituală divină. Duhul Sfânt locuiește deplin în Fiul, fără măsură. Dumnezeu a creat universul material, dar El însuși este o realitate spirituală, realitatea spirituală supremă, o existență mai presus de întreg universul creat. Natura Lui este Duh. De aceea, cine are viață din Duhul, va comunica cu Dumnezeu potrivit naturii lui Dumnezeu, „în Duh și adevăr”. Închinarea adevărată se face în Duh și adevăr (4:23-24), nu prin jertfe (chiar dacă au fost poruncite altădată), nici într-un loc anumit (Cort, Templu, munte). Dumnezeu nu mai cere jertfe astăzi, ca formă a ascultării și credinței, ci credință în Isus Hristos și rugăciune în Duh și adevăr.

6. Viața care vine din Duhul Sfânt este ca un izvor viu, plin de putere (4:13-14). Domnul Isus folosește cuvinte asemănătoare și în Ioan 7:37-38. Duhul sfânt nu este ca o apă stătătoare, ci ca un izvor care aduce înviorare și, atunci când începe să izvorască în noi, ajunge și la alții.

APLICAȚII:

Cum și când are loc nașterea din nou? Ce nu putea înțelege Nicodim?

Cum ne vorbește Dumnezeu prin Duhul Sfânt? Se poate asemena și astăzi lucrarea Duhului cu felul în care au loc mișcările vântului? De ce da, de ce nu?

Ce ne indică faptul că Isus a fost gata să stea de vorbă și cu Nicodim, un conducător vestit, dar și cu femeia samariteancă, disprețuită de societate?

În cel fel discuția dintre Isus și femeia samariteancă ne poate încuraja să credem în Isus?

În ce fel discuția dintre Isus și femeia samariteancă ne încurajează la închinare?

În ce fel purtarea femeii samaritence ne încurajează să spunem evanghelia?

26, Ioan 5, Fiul este Viața (El dă viața), 5:1-29, 5:24,

Domnul Hristos ne dăruiește viața nouă și, odată cu iertarea păcatelor, El ne dă și vindecarea sufletească. El este Viața. Provocarea din capitolul cinci se referă la înnoirea vieții pe care Isus o poate aduce chiar și în mijlocul crizelor adânci ale vârstei de mijloc și în mijlocul singurătății.

Un bărbat bolnav, în vârstă de 38 de ani, aștepta de ani în șir să îi vină rândul la scaldătoare vindecătoare, dar, ocazie după ocazie era ratată pentru că alții i-o luau mereu înainte. Acolo, la scaldătoare, avea loc un fenomen misterios: din vreme în vreme, fără o regulă anume, un înger – spune textul biblic, venea și tulbura apa (probabil, sub forma reactivării unui izvor subteran, gazos, dublată de o energizare divină), iar acela sau aceia care se coborau primii în apă, erau vindecați. Bărbatul acesta, lipsite de rude sau prieteni, ajungea mereu, prea târziu.

Ce trăia acest bărbat anonim era o criză adâncă de viață și o mare singurătate. Avea aproape 40 de ani și se simțea – și chiar era – părăsit. Se simțea depășit de alții mai tari ca el, sau care aveau prieteni mai săritori și mai îndrăzneți. Rutina încercărilor nereușite îl epuizase. Și totuși stătea acolo sperând să fie posibil, cândva, un miracol. Și miracolul se întâmplă prin faptul că se întâlnește cu Isus și Isus stă de vorbă cu el. De fapt, Isus nu obișnuia să vindece pe cineva fără să stea mai întâi de vorbă cu aceea persoană. Nu doar vindecarea contează, ci și relația personală cu Dumnezeu. Întrebarea lui Isus este directă: „vrei să te faci sănătos?” (sau: „vrei să devii întreg?”). Este important ca tu însuși să vrei să fii vindecat și să devii întreg la suflet și trup!

Isus pune capăt anilor lungi de boală și seriei interminabile de eșecuri și îl vindecă. Porunca lui Isus „ia-ți patul și umblă”, este mai importantă pentru el decât toate muștrările și interdicțiile de Sabat și o ascultă cu bucurie. Deși era Sabat, el se ridică și pleacă la drum, fără să se îngrijească de rânduielile omenești. Viața în sine este o celebrare mai mare decât toate sărbătorile. Nu a știut cine era vindecătorul, dar a aflat și a crezut în El.

Din motive necunoscute, în mod asemănător cu cazul femeii iertate în Ioan 8, și acestui om i se dă o avertizare: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău”

(femeii i s-a spus: „Nici eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești!”). Ceea ce îi spune Isus seamănă cu un fel de muștrare. Este important, dacă prețuiești viața nouă adusă de Isus, să pui un hotar clar față de greșelile sau păcatele pe care le făceai altădată. Harul lui Dumnezeu este mare și șansa unui nou început este o binecuvântare uriașă. Trebuie să o respectăm și să fim sfinți.

Isus ne poate da viața și vindecarea în toate formele ei pentru că El este deopotrivă cu Dumnezeu – iar iudeii au înțeles lucrul acesta (5:21-22, 26). Cine îl onorează pe Tatăl, îl onorează și pe Fiul (23). Fiul lucrează pentru că și Tatăl lucrează și face tot ceea ce îl vede pe Tatăl făcând – aceasta este viața nouă (19-20, 30), să îl urmezi pe Dumnezeu. Pavel scrie pentru toți creștinii, în Efeseni 5:1, „urmați pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți”.

Fiul lui Dumnezeu îi va învia pe toți oamenii și va îi judeca pe toți cei care nu au crezut. Un adevăr scump nouă este că aceia care au crezut în Hristos nu mai vin la judecată, ci au trecut din moarte la viață (24). Dumnezeu i-a dat toată judecata Fiului, pentru că El este Fiul Omului, Mesia (27). La judecată Isus nu va judeca doar din cauză că este Dumnezeu, ci pentru că este singurul om curat, acceptat de Dumnezeu. El știe, ca mare preot, slăbiciunile noastre (4:14-16, vezi și 5:1-2).

În final, Isus identifică o piedică deosebită în calea credinței în Dumnezeu: cei care umblă după slava oamenilor nu au tăria să caute aprobarea lui Dumnezeu, și să creadă în Isus (5:41-47).

APLICAȚII:

Cât de hotărât ești să îl urmezi pe Hristos ca Domn, în viața ta?

Ți-ai fixat un hotar clar față de greșelile sau păcatele de altădată?

Suntem prietenii cuiva care suferă și îl ajutăm să nu mai fie singur?

Ce înseamnă „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu, de asemenea, lucrez” (17)?

Mai

3, Ioan 6, Isus este pâinea vieții, 6:23-58, 6:54-56

Hrana spirituală care îți dă putere să trăiești viața nouă este Hristos însuși. Nu este doar o metaforă, ci este o realitate spirituală. Cum să mă hrănesc cu Hristos, cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu harul lui Dumnezeu?

În evangheliile după Matei și Luca (este adevărat, nu și în evanghelia după Ioan), se arată că mântuitorul Isus a fost ispitit de Diavolul și, la una dintre ispите, cea despre foame și transformarea pietrelor în pâini, El a spus așa: „căci omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Luca 4:4; vezi și Matei 4:4). În evanghelia după Ioan 6:35 Domnul Isus merge un pas mai departe și spune: „... Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” Prietenia cu Hristos, părtășia cu El, fundamentarea vieții pe jertfa Lui, pe poruncile Lui, este o hrană adevărată.

Isus este ca o pâine spirituală care dă viața. El este pâinea care se coboară din cer, la fel cum Dumnezeu a dat mana din cer, poporului Israel, în pustiu.

Întreg capitolul șase este scris cu gând să fii testat, provocat, invitat la o viață nouă. Cum să fii partener cu Isus în lucrarea lui, atunci când nu poți să faci mare lucru? Să îți dai seama că toate resursele sunt la El (hrănirea miraculoasă din pustie, 1-15). Cum să înțelegi puterea lui Isus asupra naturii și a destinului (liniștirea furtunii și umblarea pe apă, ajungerea la destinație, Isus este Mesia, 16-21)? Cum să te hrănești cu adevărata hrană, cu trupul și sângele lui Isus, ca să ai viață veșnică (Isus provoacă discuția, 26-27).

A citi cuvântul lui Dumnezeu în forma sa revelată și scrisă, în Scriptură și a-l aplica la viața noastră, este o hrană adevărată. Iată ce se întâmplă atunci când citești Scriptura și te hrănești cu ea:

- a. Stai în legătură cu Dumnezeu și voia lui așa cum ne-a comunicat-o El – prin cuvânt și prin Hristos, Dumnezeu Tatăl ne învață, El Însuși;
- b. Ești inspirat la decizii bune pe care trebuie să iei;
- c. Afli ce fel de acțiuni sunt greșite și cum să te ferești de ele;

- d. Afli care sunt standardele de sfințenie ale lui Dumnezeu;
- e. Înveți despre Sf. Treime și despre destinul omului, despre lumea din jur și destinul ei;
- f. Îți formezi o bună înțelegere despre lume pentru rugăciunile tale;
- g. Te formezi și te echipezi ca om spiritual, în caracter;
- h. Te pregătești pentru confruntări viitoare și pentru decizii dificile, pe care le anticipezi din timp;
- i. Te înviiorezi spiritual.

Lucrarea pe care o cere Dumnezeu să o facem este să mâncăm, să luăm această hrană, adică să venim la Isus și să credem în El. Domnul spune hrana aceasta este mai importantă decât hrana fizică (carnea), pentru că este o hrană spirituală. Ea este permanent valabilă și cine o folosește nu va înseta și nu va înfometa niciodată, adică va fi într-o formă spirituală bună, fără suferință și zbucium și nesiguranță, ci bine orientat în viață. Cuvântul lui Dumnezeu răspunde pe deplin tuturor nevoilor noastre.

Cine se hrănește cu această hrană, cu Hristos, are viață veșnică. Hristos nu va pierde pe nimeni din cei ce vin la El – și îi va învia în ziua de pe urmă. Hrana aceasta are putere să te facă să biruiești moartea, îți face parte de înviere.

Cine se hrănește cu Hristos, Pâinea vieții, știe cum să trăiască pentru Dumnezeu și cum să vestească evanghelia. În Ioan 4: 32-34, după ce Isus a i-a vestit evanghelia femeii samaritence, El le-a zis ucenicilor: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți ... Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.” Cine se hrănește cu Hristos, Pâinea vieții, va ajunge să prețuiască în mod deosebit ascultarea și împlinirea voiei lui Dumnezeu în viață.

De aceea, de exemplu, se vede că în Biblie că Isus este model în toate și pentru toți: și pentru tineri, și pentru adulți, și pentru soți și pentru soții, și pentru părinți și pentru copii, și pentru angajați și pentru patroni etc. (Efeseni 5-4).

APLICAȚII:

Ce vrea să spună Isus când spune despre cuvintele Lui când zice că sunt „Duh și viață” (63)?

Hristos ca Pâine a vieții, se referă doar la Cina Domnului sau și la părtășie zilnică și citirea Scripturii?

Citiți versetele 37-39, 44-45 și 65. Ce spun ele despre drumul spre pocăință al oamenilor? Respinge Isus pe cineva care vine la El? Este chemarea Lui la pocăință adresată tuturor?

Citiți versetele 54-57, mai ales 57. La ce fel de viață ne invită Hristos?

Citiți 64, 69-71. Cu cine se aseamănă cei care se hrănesc cu cuvintele lui Hristos? Poți sta lângă Hristos, fără să te hrănești cu Hristos?

Ce plan de citire a Bibliei ai?

Ai simțit că citirea Cuvântului este o hrană adevărată, aproape la fel de importantă ca hrana fizică?

De ce Isus a dorit să îi provoace pe ucenici la slujire (hrănirea miraculoasă), și pe oameni la părtășie cu El prin hrănirea spirituală cu prezența lui Hristos? A dorit să îi învețe ceva sau să îi selecteze?

De ce în urma acestei învățături minunate și profunde mulți decid să îl părăsească pe Isus?

De ce Isus face o mărturisire despre ascultarea celor 12 apostoli, la sfârșitul acestei discuții despre hrană cerească și Cina Domnului, arătând că știa că unul dintre ei îl va vinde – deși nu îi spune numele? În ce fel capitoul șase este o trimitere la Cina Domnului, atât din punct de vedere al înțelesului spiritual cât și din punct de vedere al evenimentului istoric al primei Cine?

10, Ioan 7, Isus este apa vieții celui însetat, 7:14-46, 7:37-39, Apoc. 22:17

În Ioan 7 apare o afirmație deosebită despre Isus ca apă a vieții. Capitolul se concentrează pe una din marile sărbători ale iudeilor, Sărbătoarea corturilor, la care Isus ajunge să participe doar în a doua ei jumătate. Odată ajuns, El le spune adevăruri importante despre Sine și despre lucrarea Duhului Sfânt, în ultima zi a sărbătorii: El este cel ce le dă Apa vie a Duhului!

Istorisirea acestei sărbători începe cu demonstrarea unui principiu major: voia lui Dumnezeu are prioritate în fața publicității. Frații lui Isus, care nu credeau în El, îl trimit la sărbătoare ca să fie cunoscut și aclamat – adică, să își facă publicitate sau campanie. Isus însă are un alt criteriu și le spune: „vremea mea nu a sosit încă” (7:6, vezi și 30, nu sosise ceasul). Important este planul lui Dumnezeu, voia Lui.

Noună, tuturor celorlalți, vremea ne este mereu plină de oportunități, așa cum spune și 2 Tim. 4:2 „propovăduiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndețea și învățătura”. Și, totuși, există și pentru noi ocazii rare, specifice, care nu trebuie ratate. Poate că ar trebui să ne rugăm, Doamne, ajută-mă să folosesc bine ocaziile pe care mi le aduci în viață!

În continuare, capitolul șapte este plin de întrebări: Cine este Isus? De unde vine El? Ce spun Scripturile? Cine are dreptate? Atunci, ca și acum, oamenii aveau multe întrebări despre Isus, dar și o mulțime de idei greșite: unii ziceau că e om bun, alții că este înșelător (12-13), unii că e înțelept, alții că este bolnav sau e posedat („are demon”) și erau dezbinați din pricina aceasta; unii ziceau este Profetul (ca Moise) și Mesia, dar nu înțelegeau de ce acest Mesia vine din Galileea și nu din Betleem, cetatea lui David (41-42, 52; ei nu știau că Isus chiar s-a născut în Betleem... și, poate, nici nu l-au întregat); tot greșit, unii ziceau că nimeni nu va ști de unde este Mesia (27; Ioan pare să zâmbească în sine la acest gând, pentru că de fapt Isus nu era de nicăieri de pe pământ, ci din ceruri, din eternitate, așa cum ne-a și spus, în Ioan 1:1-18).

Mai departe, oamenii nu înțelegeau cum de este Isus liber să învețe în Templu fără ca să îl oprească nimeni și se întrebau dacă nu cumva liderii lor au crezut în El, deja.

La toate acestea, Isus le dă un răspuns clar: „Mă știți de unde sunt! De la Dumnezeu...!” (28-30; și le spune că întoarce la Tatăl, de unde vine, 33-35), și îi atenționează „Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate”, atunci când îl critică pentru vindecările făcute de Sabat (24, vezi și 8:14-15). Mesajul acesta este foarte actual: de unde este Isus? De ce trebuie să îl ascultăm? Cine este El?

Unul din cele mai profunde mesaje ale capitolului este mărturia lui Isus despre viața prin Duhul, pe care o dă în Templu, în ziua cea mai importantă a sărbătorii, în ultima ei zi, a opta zi (7:37-39). În această zi, preoții în haine albe aduceau un vas de aur cu apă din Siloam, poporul cânta Aleluia, iar apa era stropită peste ei și apoi vărsată la altar, pentru jertfă. Talmudul spune că apa aceasta era simbolul ploii timpurii, un simbol al Duhului Sfânt.

Fiind sărbătoarea Corturilor, a amintirii Exodului, toți se gândeau la apa din care țâșnise din stâncă, de unde au băut strămoșii. Isus strigă spre toată adunarea că toți cei ce însetează să vină să bea apă de la El, căci El are apa vie. Și mai mult, cine crede în El, din inima lui vor curge izvoare de apă vie! Creștinul, deci, nu doar primește viața veșnică și nu este doar umplut cu Duhul Sfânt, ci devine el însuși un izvor de prezență și lucrare a Duhului pentru cei din jur. Ioan se simte obligat să explice că Isus s-a referit la Duhul Sfânt, care încă nu fusese dat (la Cincizecime), pentru că Isus nu fusese încă proslăvit (nu murise pe cruce, nu înviase, și nu se înălțase la cer). Duhul Sfânt nu vine înainte de proslăvirea lui Isus, și nu vine în viața oamenilor decât atunci când ei au crezut în Isus și în proslăvirea Lui (învierea și înălțarea la cer, la dreapta lui Dumnezeu) și L-au primit în viață ca Domn (acest principiu este foarte bine ilustrat și în Faptele Apostolilor, în Romani și Galateni). Bucuria apei vieții, a Duhului, a vieții noi în Duhul, nu o poți avea decât crezând în Isus. În El tot Vechiul Testament se împlinește. Cu domnia Lui începe vremea din urmă, încheierea veacului și venirea Împărăției lui Dumnezeu.

Capitolul se încheie cu un episod uimitor, cu recunoașterea frumuseții și puterii învățăturii lui Isus (14-16, 28, 31). Gărzile Templului trimise să-l aresteze (33) se întorc și spun „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta” (46). Este un moment de glorie al lucrării lui Isus. Oare și mărturia noastră este aceeași, ne vine și nouă să spunem, cu entuziasm: „Nimeni nu a vorbit și nu a trăit ca Isus?”

APLICAȚII:

De ce este important să citești Scriptura și să cunoști faptele istoriei?

Ce păreri eronate există astăzi despre originea lui Isus sau despre cine este El, din cauză că oamenii nu știu sau au auzit învățături greșite?

Încearcă să vezi câte întrebări se pun în acest capitol, un adevărat capitol al întrebărilor. Cum ai fi răspuns tu la aceste întrebări dacă trăiai atunci? Cum răspunzi întrebărilor puse despre Isus și originea lui, de cei care aud despre El, dar nu cunosc prea multe?

Ce este apa vie pe care o dă Isus celui ce însetează și care sunt efectele ei?

Ce vrea să spună Domnul Isus când zice că în cei credincioși va apărea un izvor de apă vie? Putem să transmitem viață altora? Este Duhul Sfânt o prezență care îi poate influența pe alții, din noi?

De ce este important să fii plin de Duhul Sfânt? Care sunt semnele plinătății cu Duhul Sfânt?

Cum îți arăți admirația pe care o ai față de persoana și învățătura lui Isus? Îi aduci lauda și închinarea ta, în public dar și în ascuns?

17, Ioan 8, Isus este lumina vieții și a restaurării, 8:1-19, 8:12

Isus aduce cu Sine Lumina vieții, precum și puterea divină pentru refacerii vieții. Deși toți avem nevoie de iertarea Lui și de restaurarea vieții, unii acceptă salvarea oferită de Isus, alții nu. În Ioan 8 îl găsim, din nou pe Isus învățând poporul în Templul din Ierusalim și întâlnim unul din cazurile cele mai dramatice și mai discutate din Biblie, cel în care viața unei femei a fost salvată și transformată prin judecata plină de har a lui Isus (8:1-19).

Isus stătea în Templu și îi învăța pe oameni, un lucru prin care se vede că El nu doar vizita satele și cetățile din Israel, ca în evangheliile lui Matei, Marcu și Luca, vindecând și predicând lângă mare sau pe dealuri și munți, ci venea des și la Templul din Ierusalim. Astfel, El re-sfințea Templul pentru Dumnezeu, așa cum trebuia să fie – un loc de închinare pentru toate neamurile.

Femeia prinsă în adulter a fost adusă de acuzatori la Isus, chiar în Templu. Cu greu era posibilă o rușinare mai mare, mai neplăcută pentru ea. Situația care a apărut ne arată pașii spre restaurarea vieții cuiva după o greșală majoră sau o trăire în păcat care a distrus mărturia și relațiile:

- a. Recunoașterea păcatului, asumarea vinovăției.
- b. Fiecare când îi judecă pe alții, să se judece și pe sine.
- c. Primirea smerită a șansei de iertare pe care o dă Domnul.
- d. Urmarea serioasă a poruncii și avertizării Domnului.

Așa cum zice în Ioan 3: 17 „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mîntuită prin El.” Isus redă femeii puritatea, demnitatea, și valorile etice pentru că îi spune să meargă acasă și să nu mai păcătuiască.

În continuarea capitolului, Isus le vorbește despre diferențele care pun o barieră între El și iudeii acuzatori, bariera necredinței. Dacă iudeii nu vor crede că El vine de la Tatăl și este Fiul Tatălui, ei nu vor putea să vină la Isus: ei sunt de jos, Isus este de sus; ei nu cunosc lumea lui Dumnezeu, Isus știe despre ce vorbește și îl cunoaște pe Tatăl.

Ceea ce urmează este o discuție tulburătoare despre cine este copilul lui Dumnezeu și cine nu este. Discuția devine aspră, pe parcurs,

atunci când Isus le spune iudeilor că, deși ei susțin că sunt fiii lui Avraam, nu sunt deloc, pentru că nu fac faptele lui Avraam (37, 39-40). Ei voiau să-l ucidă pe Isus (nu recunoșteau asta, deși în 8:59, chiar au luat pietre să-l ucidă), nu primeau cuvântul Lui și nu voiau ca Isus să le dea adevărata libertate (rămâneau, deci, robii cuiva); de asemenea, ei îl acuză că este stăpânit de un duh rău (demon, daimon; 8:48-58). Isus atunci le răspunde cu acuzația că ei se poartă așa pentru că doresc să placă adevăratului lor tată, Diavolul, și că fac și ei ce face acesta de la început, mint și vor să ucidă (33-47, mai ales 44; de trei ori apare cuvântul diavol în Ioan: 6:70, despre Iuda; 8:44, despre tatăl iudeilor necredincioși; și în 13:2, despre Iuda, anume momentul când Diavolul intră în inima lui Iuda). Ioan amintește și în Apocalipsa despre astfel de cuvinte ale lui Isus (Apoc. 2:9 și 3:9 se referă la unii iudei care constituie sinagogi false, ale lui Satan). Dialogurile acestea ne lasă cu o întrebare tulburătoare: când și cum niște oameni pot deveni, din creații frumoase și bune ale lui Dumnezeu, copii ai lui Satan? Trebuie să ne amintim, atunci, și cum și când poate cineva să fie născut din Dumnezeu, să aibă păcatul iertat, viața restaurată și să devină copil al lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

Cât de mult ne verificăm pe noi înșine înainte de a condamna pe alții?

De ce acuzatorii femeii au plecat începând cu cei bătrâni până la cei mai tineri?

De ce Isus nu a condamnat-o pe această femeie? Ce spunea Legea?

Cum trebuie aplicată și astăzi judecata și porunca lui Isus, de la sfârșitul întâmplării?

Ce fac oamenii care sunt copii ai lui Dumnezeu și ce fac oamenii despre care Isus spune că au drept tată pe Satan?

De ce nu toți cei născuți din Avraam sunt fiii lui Avraam (Romani 9:6-7)?

Cum te face liber Isus prin cunoașterea adevărului (8:31-32)?

De ce este important să facem faptele Tatălui nostru? Cum ne ajută Efeseni 5:1-2 să înțelegem mai bine lucrul acesta?

24, Ioan 9, Isus este lumina înțelegerii, 9:1-41, 9:39

Aproape de mijlocul evangheliei după Ioan sunt istorisite două minuni mari: vindecarea orbului din naștere (Ioan 9) și învierea lui Lazăr (Ioan 11). Ele arată puterea divină a lui Isus și nevoia de a înțelege mai profund lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, precum și nevoia de a veni cu credință la Fiul lui Dumnezeu.

Este important că acest tânăr orb din naștere își capătă vederea, dar și mai important este că el capătă o nouă lumină în mintea și inima sa și ajunge să înțeleagă cine este Isus și să creadă în El.

Ioan 9 este important pentru creștinul de azi pentru că ne poate întări în credință și vom înțelege mai bine puterea divină a lui Hristos. De asemeni, capitolul ne arată câteva adevăruri despre originea suferinței și despre cum trebuie să facem față presiunilor din societate și persecuțiilor. În cele din urmă vedem cât de important este să vezi și cu ochii, dar și să vezi și cu inima și mintea adevărurile lui Dumnezeu. Isus ne dă lumina adevăratei înțelegeri.

De ce vine suferința asupra cuiva? Uneori suferința este înțeleasă ca o pedeapsă pentru păcat. Corect ar fi să înțelegem că toată suferința vine din cauza căderii în păcat din Eden și nu va înceta până când Domnul nu va înnoi toată creația. De exemplu, Dumnezeu știa că Moise are un handicap, vorbirea dificilă, și totuși, l-a chemat să fie lider; știa că Pavel are o suferință în trup („țepușul” din 2Cor 12:7-9). Dar în această situație, Isus dă un răspuns deosebit: Dumnezeu permite uneori suferința ca să se vadă lucrările mărețe ale puterii Sale: fie în vindecare, fie în credință, fie supraviețuire.

Isus l-a vindecat pe tânărul orb atingându-i ochii cu tină obținută din praf și din saliva Sa. Vindecarea aceasta se aseamănă parcă cu crearea omului din țărână și din Duhul lui Dumnezeu, în Geneza. Metoda de vindecare și faptul în sine al vindecării arată puterea divină a lui Isus: dincolo de gestul ungerii, o putere divină l-a atins pe tânărul nevăzător, a ajuns la ochi și la creier și l-a vindecat. Situația lui aparte era dată de faptul că omul acesta nu văzuse niciodată. Nu doar ochii nu vedeau, dar nici creierul, nici nervul optic nu erau dezvoltate. De aceea, este uimitor cât de adânc merge puterea lui Isus: vindecând ochii, El reface și nervul optic și crează (recrează) și centrul vederii în creier, așa încât omul va putea vedea tridimensional de la început, va

recunoaște de la începutut lucrurile și culorile – deși nu le văzuse niciodată, și se va orienta fără probleme.

Vindecarea în sine are două părți: acțiunea Domnului și ascultarea omului. Dacă nu mergea la scăldătoarea Siloamului, tânărul nu ar fi fost vindecat.

A treia parte este cea care arată cum apare, pe lângă vedere, și vindecarea sufletească și cum tânărul ajunge acum la o credință vie și o mărturie personală frumoasă și clară în fața conducerii sinagogii. Ca răsplată, conducătorii sinagogii îi ceartă părinții și îl ceartă și pe el, după care îl exclud din comunitatea sinagogii (îl dau afară; 18-23; 34-35).

Tânărul a înțeles că Isus este un profet (17). Apoi le explică fariseilor că „dacă Omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic” (33). Tocmai de aceea este dat afară. Unul din cele mai frumoase dialoguri din capitol, și chiar din toată evanghelia, apare în 9:35-38, când tânărul își mărturisește credința în Fiul lui Dumnezeu.

Capitolul se încheie cu o judecată severă din partea lui Isus: cei ce nu văd au ajuns să vadă, iar cei ce văd au ajuns orbi (39-41). Așadar, Isus este lumina credinței și a înțelegerii. Cei ce o primesc văd, cei ce o refuză ajung orbi.

APLICAȚII:

Cum răspundem la întrebarea ucenicilor din 9:2, „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”

Isus a spus în 9:4-5 „Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.5. Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii.” Este El Lumina lumii și astăzi? Cum?

În câte feluri poate fi înțeleasă suferința în lume?

Poate Isus să facă minuni la fel de mari și azi? Ai văzut sau auzit vreo mărturie despre minunile lui făcute azi, ca răspuns la rugăciune?

De ce voiau fariseii să îi dea afară pe părinții tânărului și pe tânărul vindecat? Pot exista și astăzi forme de persecuție religioasă, venite dinăuntru Bisericii?

Cum îl putem prezenta și altora pe Isus ca Lumina lumii?

31, Ioan 4-9: Isus și puterea intervenției divine

Cazurile de vindecare amintite de apostolul Ioan în Ioan 5 (bărbatul paralizat care nu se poate coborî la scăldătoare) și Ioan 9 (vindecarea orbului din naștere), la fel ca restaurarea femeii judecate în Templu în Ioan 8, au ceva în comun: intervenția neașteptată a Domnului Isus într-o situație gravă. De fapt, această observație ar putea include și Ioan 11, învierea lui Lazăr, unde soluția lui Isus este neașteptată, dar Maria și Marta l-au așteptat, de fapt, să îl vindece pe fratele lor.

În cazurile din Ioan 4-9, oamenii suferă în boală sau în păcat, dar nu ei îl cheamă pe Domnul Isus, ci Isus le vede necazul și nevoia mântuirii și vine să le aducă izbăvirea. Mai mult, și în cazul întâlnirii cu femeia samariteancă, la fântână (Ioan 4), nu ea a fost cea care l-a căutat pe Isus, ci Isus s-a apropiat de fântână la vremea neobișnuită, la amiază, când această femeie venea să scoată apă.

În alte evanghelii, asemenea vindecări sunt prezentate, de obicei, în mod diferit. De exemplu, Isus intervine în vindecarea unor oameni nevăzători, atunci când ei îl strigă, așa cum se întâmplă în cazul vindecării unui orb la intrarea în Ierihon (Luca 18:38), sau în Betsaida, când omul orb este adus la Isus de prietenii lui (Marcu 8:22-26, vindecat și el prin puterea lui Isus, și uns cu salivă pe ochi). În mod asemănător unii oameni paralizați sunt aduși la Isus de prietenii lor ca să fie vindecați (Luca 5:18, Marcu 2:3, Matei 9:2, sau chiar în Matei 8:5-6). Puterea mijlocirii este extraordinară, atunci când dorim să îi ajutăm pe cei din jur.

Poate Dumnezeu vindeca însă și atunci când nu îl chemăm? Vede El suferința și răspunde și rugăciunii tăcute? Poate El interveni și atunci când dezamăgirea este prea mare, atunci când nu există nici o speranță? De ce Ioan amintește asemenea cazuri în care nu oamenii sunt cei care îl caută pe Dumnezeu, ci Dumnezeu îi caută? Am putea preciza câteva adevăruri biblice ca răspuns.

Temeiul intervenției lui Dumnezeu este propria Sa sfințenie. Isaia 48:9-11, spune așa: „9. Din pricina Numelui Meu, sunt îndelung răbdător, pentru slava Mea Mă opresc față de tine, ca să nu te nimicesc ... 11. Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez. Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea.”

Planul lui Dumnezeu acționează din timp, și El are îndelungă răbdare. Apostolul Pavel, în Romani 5:6-9 spune că „pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuiți ... 8. Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. 9. Deci, cu atât mai mult acum când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.” Ceva asemănător se spune și în Romani 9:22-23.

El întârzie uneori în intervenția Sa, dar ține toate lucrurile sub control. El are răspunsurile la întrebările pe care le-am avut demult, și la care nu am primit răspuns. De exemplu, la întrebarea „Doamne, până când?”... Această întrebare o întâlnim în Habacuc 1:1-4, mai ales 1:2 „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-ascuți? Până când mă voi tângui ție fără să dai ajutor?” Sau în Apocalipsa 6:9-10, „9. Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu... 10. Ei strigau:... Până când, stăpîne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci...?”

El este interesat de deciziile noastre personale, de sfințenie și credință. Observă cum stă Domnul de vorbă cu cei vindecați după vindecare: Ioan 5:14 și Ioan 9:35-39. La fel, și cu femeia salvată de la condamnare, Ioan 8:10-11. De ce aduce în discuție aceste lucruri?

APLICAȚII:

Cum acționează harul lui Dumnezeu? El ne-a căutat înainte să îl căutăm noi. Merită să îi aducem toată recunoștința noastră.

Pe ce lucruri pune El accentul în aceste discuții ulterioare cu cei vindecați sau salvați din situații dificile? Au ele sens și în viața noastră?

Dacă Dumnezeu ține totul sub control pot să am încredere și curaj în viață? Ce fel de planuri de viitor am? Credeți că 1 Petru 2:11-17 poate la o viață de încredere în Dumnezeu?

Iunie

7, Ioan 10, Păstorirea lui Isus este viață, 10:1-30, 10:11

Isus dă lumina ochilor, precum și pe a minții și a credinței, iar în Ioan 10 El își prezintă întreaga lucrare de mântuire, cum am citit și în Ioan 1:10-18, ca pe o păstorire care conduce la viață din belșug.

Domnul Isus reia o temă veche a profeților lui Israel, poate venită din vremea lui Moise. În Ieremia 23:1-2, Domnul îl numește pe Israel „turma pășunii mele” și îi ceartă pe păstorii care nu păstoresc bine poporul (la fel și în Ezechiel 34:6). Psalmul 23 al lui David este, de asemenea, foarte cunoscut. Psalmul 74:1 se întrebă de ce Domnul se mânie pe turma pășunii Sale, iar în Psalmul 79:11, poporul se numește singur „turma pășunii lui Dumnezeu” și îi aduce laudă și glorie. Apostolul Petru îi invită pe lideri să păstorească bine „turma lui Dumnezeu” (1Pet. 5:2).

Dumnezeu ne vede ca pe o comunitate în creștere, cu nevoi și caractere diverse, care este proprietatea lui, în care a venit prin întrupare ca să o mântuiască din robia păcatului și cu privire la care își asumă pe deplin conducerea către o viață din belșug, de care să se bucure și prin care să îi aducă slavă, să existe spre gloria Sa veșnică.

Isus este păstorul care vine la turma Sa, și intră pe ușă – iar portarul îi deschide (probabil că ușa în cazul acesta sunt profețiile împlinite, iar portarul care i-a deschis ușa este Ioan Botezătorul, care l-a prezentat înaintea poporului). Oile vin după păstorul cel bun pentru că îi cunosc vocea – nu se duc după străini, pentru că nu-i cunosc, iar străinii nici nu vin pe ușă, ci sar gardul, ei își fac propria lor intrare. Pilda aceasta nu a fost înțeleasă de iudei. La ce credeți că voia să se refere Domnul prin aceste imagini (10:1-6)?

Pentru că ei nu l-au înțeles din prima, Domnul a reluat imaginile din pildă și le-a explicat mai bine. Astfel, în reluarea subiectului El este Ușa, și tot El este Păstorul cel bun, după cum este și Fiul Tatălui și a primit de la Tatăl putere de viață.

Dacă El este ușa cea adevărată a oilor înseamnă că oricine care nu este îndreptățit de El nu intră în staul cum trebuie, nici nu iese cum trebuie. Toți cei care se prezintă ca păstori, dar îl ocolesc sunt hoți și tâlhari, nu au scopuri cinstite de slujire. Cum credeți că se aplică azi cuvintele lui Isus: au de a face cu religia, foarte sigur, dar au legătură și

cu politica și filosofia, sau educația? Isus ca ușa se „deschide” pentru turma Sa și cei care intră prin El, găsesc mântuire, hrană și viață din belșug. Domnul face clar că prețul acestei mântuiri minunate este jertfa sa de pe cruce, în care își dă viața pentru oi, dar are putere și să o primească din nou, prin înviere.

În al doilea rând, bineînțeles, El este Păstorul cel bun. El repetă din nou că își dă viața pentru noi, precum repetă și ca le cunoaște așa cum Tatăl îl cunoaște pe Fiul. Această relația arată că, de fapt, este vorba de o familie. Numai într-o familie oamenii se cunosc foarte bine unul pe celălalt, și se aseamănă cu felul în care Tatăl îl cunoaște pe Fiul și pe Duhul Sfânt. Nu numai că are loc o cunoaștere adâncă, profundă, ci și o unitate deosebită: o turmă unită și un singur păstor.

Este interesant că în cuvântările în care Isus se referă la Judecata din urmă, apare mereu o vorbă aparte: „plecați de la Mine, căci nu vă cunosc”. În încheierea explicațiilor, Isus le spune că iudeii care îl ascultau nu erau din turma Sa, pentru că nu îl credeau (nu îi cunoșteau glasul). În ce privește pe cei care sunt în turma Sa, Isus spune că nimeni nu îi va putea smulge din această turmă, și vor avea viață veșnică.

APLICAȚII:

De ce este important să îl cunoști pe Dumnezeu și să fii cunoscut de El? Cum îl poți cunoaște mai bine, cum poți intra în „turma” Sa, sau în „familia” Lui?

Cum poate cădea cineva din credință, dacă, așa cum zice Isus, nimeni nu ne poate smulge din mâna lui?

Isus a fost martirizat de cei răi, sau singur și-a dat viața și a avut autoritate să își ia viața înapoi, prin înviere? Ce putea face Isus, dacă nu era de acord să își dea viața ca jertfă pentru noi?

Ce înseamnă că Isus este Ușa oilor? Cine intră pe ușă, adică prin El, găsește mântuire și hrană. La ce se referă Domnul?

Ce înseamnă că Isus este Păstorul cel bun? Cum sunt păstorii cei răi? Ce înseamnă că ei sar gardul și nu intră pe ușă, și nu le pasă de turmă, ci fug atunci când vine primejdia? Există astfel de „păstori răi” în fiecare generație, sau ei sunt doar anumite persoane care, uneori, în istoria Bisericii, au încercat să inducă oamenii în eroare, profeți falși?

Cum mă asigur că am intrat pe ușă și găsesc hrană spirituală, mântuire și viață din belșug?

Care a fost rezultatul acestei învățături despre Domnul Isus ca Păstorul cel bun?

Credeți că iudeii s-au gândit la Psalmul 23 și la faptul că Isus se prezintă pe sine ca Dumnezeu, aici?

14, Ioan 11, Isus este viața și învierea, 11:16-45, 11:25-26.

Învierea lui Lazăr, fratele Mariei și al Martei, și prietenul lui Isus, a fost o mare surpriză pentru ucenici și pentru întreaga familie a lui Lazăr, pentru toți care trăiau în Betania. Pe deoparte, a fost o surpriză pentru că la început fuseseră multe semnale mixte: Isus a fost chemat din Galileea pe când era Lazăr bolnav, dar a întârziat, apoi a spus că Lazăr doarme – și toți ucenicii au crezut că doarme într-adevăr, dar Isus se referea la somnul morții și știa că a murit; în cele din urmă, știind că la Ierusalim este primejdia arestării, ucenicii au mers cu Isus (Betania era un sat la intrarea în Ierusalim) și spuneau că sunt și ei pregătiți de moarte, dacă Isus merge acolo unde a murit Lazăr, etc. (de fapt, fariseii și preoții s-au mâniat că Isus l-a înviat pe Lazăr și începuseră să plănuiască acum cum să îiucidă pe amândoi: și pe Isus, și pe Lazăr). Într-un fel, capitolul este dominat de întrebarea esențială: cine are puterea morții și a vieții, cine este Domnul vieții și învierii?

Această minune – sau semn mesianic, este ultimul mare semn al lui Isus, înainte de suferința Sa pe cruce, de înviere și de înălțare. El se descoperă pe Sine aici, pentru ucenici, dar și pentru ceilalți, ca Domn al vieții și al învierii (11:25).

Învierea lui Lazăr este punctul culminant al minunilor lui Isus, în evanghelia după Ioan 1-12, dar și opreafa propriei învieri a lui Isus. Domnul Hristos a potrivit evenimentele în așa fel încât să iasă la iveală câteva adevăruri importante și să le cunoaștem și să credem în El.

- a. Puterea lui Isus este extraordinară. El poate vindeca pe cei paralizați de mult timp, El poate vindeca pe cei orbi din naștere, El poate învia pe cei care au murit. Nimic din ce s-a creat nu s-a creat fără El.
- b. Dumnezeu întârzie uneori, în răspunsul la rugăciune, în vindecări. El știe când anume trebuie să intervină în viața noastră. Timpul intervenției lui este cel mai bun. Planul lui este cel mai bun. Uneori, El întârzie pentru că nu avem credință. Alteori, El întârzie pentru că așteaptă să creștem spiritual. .Alteori, El întârzie pentru că are un plan mai mare, spre gloria Lui. Și, alteori, El întârzie – sau poate să dea alt răspuns, ca lui

Pavel, din cauză că „harul lui este îndeajuns” și „puterea lui în slăbiciuni ajunge deplină”.

- c. Isus vorbește despre credință și teologie atât cu bărbații (ucenicii; în mod special Petru, Natanael, Nicodim etc.), dar și cu femeile (femeia samariteancă, Marta, Maria etc.). El îi respectă pe toți și se descoperă tuturor, fără deosebire, la fel de profund. Declarațiile Martei despre Isus, din Ioan 11, sunt pe picior de egalitate cu cele spuse de Ioan botezătorul (1:34), Natanael (1:49), de Toma (20:29) sau de Ioan însuși (20:30-31).
- d. În mijlocul necazului celui mai mare, mângâierea și nădejdea învierii sunt în întregime la Isus.
- e. Există o înviere a sufletului acum, nu numai a trupului, în ziua Judecării. Învierea de acum este prin credință în Hristos. Aceasta ar putea fi numită „prima înviere”, anume din moartea păcatului și a condamnării.
- f. Isus vede durerile noastre și suferă împreună cu noi, așa cum a plâns și când a văzut durerea Martei și Mariei la moartea lui Lazăr. El simte dezamăgirile și suferințele noastre. El este un prieten desăvârșit și un mare preot care ne înțelege, pentru că a suferit și El moartea, a fost ispitit și el – dar fără păcat, și a înviat, așa încât ne putem apropia cu îndrăzneală, acum, prin El, de tronul lui Dumnezeu (Evrei 2:17-18, 4:14-16, 7:26-28).
- g. Isus poate să dea viață și astăzi, dar învierea de la sfârșit va fi mai mult decât o simplă înviere. Va fi o înviere glorioasă, în viața veșnică, nu va fi o întoarcere la viața de acum. Va fi ca învierea lui Isus însuși, nu ca învierea lui Lazăr.

APLICAȚII:

Ai încredere că Dumnezeu răspunde la rugăciune, chiar dacă uneori El întârzie cu răspunsul? Ai vreo experiență de acest fel? De ce credeți că Isus a întârziat să vină când l-au invitat Marta și Maria?

Cum de sunt Marta și Maria atât de pline de înțelepciune în ce privește înțelegerea persoanei lui Isus și a profețiilor?

Putem să apelăm la Domnul și azi, în cazuri de boală și suferință? Care sunt răspunsurile pe care le poate da El?

De ce iudeii doreau să-l omoare pe Lazăr după ce l-a înviat Isus? Credeți că există oameni care nu cred sau nu se bucură de minunile lui Dumnezeu?

Isus spune într-o istorisire despre un alt Lazăr, sărac, care a murit de o boală, că un om bogat, care murise și el, se ruga lui Avraam să fie trimis Lazăr din morți, din rai, să îi avertizeze pe frații bogatului care trăiau încă, să devină credincioși. Bogatul zice 30. „ ... părinte Avraame, ... dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.” (Luca 16:30), iar Avraam îi răspunde: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.” (Luca 16:31). Credeți că se vede așa ceva în învierea lui Lazăr? De ce se unii oameni au asemenea reacție față de minunile lui Dumnezeu?

Comentați următoarea părere: „Ceea ce contează pentru mântuire, în toate împrejurările vieții, este nu atât mărimea minunii lui Dumnezeu, ci răspunsul cu credință și pocăință a omului.”

Se aseamănă învierea lui Lazăr cu învierea lui Isus? De ce da și de ce nu? Arătați câteva asemănări. A fost învierea lui Isus la fel cu învierea lui Lazăr? De ce da și de ce nu?

21, Ioan 12, Viața adevărată înseamnă slujire, 12:12-50, 12:26

După minunea mare a învierii lui Lazăr, apostolul Ioan se concentrează în capitoul 12 pe cinstirea morții lui Isus și pe gândul slujirii Lui în ascultare de voia lui Dumnezeu.

Mai întâi, în Ioan 12:1-11, Maria a uns picioarele lui Isus cu parfum scump de nard pentru că ea înțelesese puterea învierii viitoare a lui Isus (o văzuse atunci când l-a înviat pe Lazăr), dar a înțeles și suferința mare prin care avea să treacă Isus, la Cruce. Ea cheltuiește un parfum foarte scump ca să prefigureze, într-un fel, înmormântarea lui Isus și prețul mare al jertfei sale. Dăruirea ei contrastează foarte tare cu comentariile zgărcite ale lui Iuda, care a prețuit mai mult banii decât persoana Mântuitorului.

Gestul ei frumos ne pune pe gânduri cu două întrebări importante: 1. Cum îți arăți prețuirea și cinstirea față de Isus prin slujirea ta? Și 2. Cât de mult ești atras de iubirea de bani și de lăcomie, care este o idolatrie (1Tim. 6:10; Col. 3:5), ca să te împiedice să îl prețuiești pe Isus și Biserica Sa?

Pentru prima dată, se observă gelozia și dorința de răzbunare în vorbele și acțiunile preoților și fariseilor, din cauză că, în urma minunii cu învierea lui Lazăr, lumea începea să plece de la ei și mergeau după Isus (12:10-11; 17-19).

După intrarea lui Isus în Ierusalim, 12:12-19, care a avut loc cu mare bucurie și entuziasm din partea poporului din cauză că tocmai avusese loc învierea lui Lazăr, niște evrei din lumea greacă, veniți și ei de Paște la Ierusalim, au vrut să stea de vorbă cu Isus. Din ceea ce le spune Isus, reiese că ei se interesau de planurile de viitor ale lui Isus. El însă le spune că tocmai sosise ceasul morții și proslăvirii Sale, adică al învierii. Isus era hotărât, deci, să rămână și să moară la Ierusalim, ca să poată învia și să aducă rod mult pentru Dumnezeu, din lumea întregă. Caracterul universal, internațional, al mântuirii, se vede din mărturisirea lui despre bobul de grâu: „24. Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod. 25. Cine își iubește viața o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică. 26. Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.”

Desigur, aici este un mesaj important pentru toți creștinii. În altă parte, Domnul Isus s-a asemănat cu vița de vie, plantată de Dumnezeu, iar pe credincioși i-a asemănat cu mlădițele de vie care urmează să facă rod, dar nu pot aduce rod decât dacă stau în vie și sunt curate. Aici, Mântuitorul se aseamănă cu Sine cu grăunțele de grâu care aduce roadă, dacă acceptă să moară și să fie îngropat.

Cine vrea să fie mereu în prim plan al acțiunii și să își „salveze” viața este în primejdie să nu aducă roadă. Rodirea începe adeseori cu acceptarea pierderii vieții, pentru Hristos, cu slujirea lui Hristos. Ucenicii au lăsat pentru El case, familii, locuri de muncă, proiecte personale. Chiar Isus a lăsat deoparte faima personală, înțelegerile și compromisurile cu puterea – care i s-au oferit ca să scape de acuzații și primească sprijin pentru lucrarea Sa. El a refuzat, se pare, și invitația acestor iudei de limbă greacă, veniți să îl cheme, undeva, în Imperiul Roman, ca să predice și să învețe acolo. Ar trebui să înțelegem că centrul lumii, sau scena pe care trebuie să strălucim, este locul unde ne cheamă Domnul să trăim și să lucrăm pentru El.

În fața acestei decizii curajoase și dificile, Tatăl ceresc vorbește și confirmă planul Său glorios pentru Isus, în situația rămânerii Sale la Ierusalim, și în perspectiva Crucii (12:28, „L-am proslăvit și îl voi mai proslăvi”). Dumnezeu îl cinstește pe Isus și îi cinstește pe aceia care îl slujesc pe Isus.

Ioan atrage atenți că Isus a vorbit din nou despre lumină, cu această ocazie, și despre faptul că avea să îi atragă pe toți oamenii la El, după Cruce și după înălțare (12:31-36, 44-50). Mulți cred în El, dar puțini îl mărturisesc, deoarece au căzut în ispita de a dori mai degrabă cinstirea oamenilor decât gloria lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

Cum îți arăți prețuirea față jertfa și mântuirea aduse de Isus?

Când se compară cu un bob de grâu, Isus vorbește doar despre Sine sau ne dă și nouă, implicit, o invitație la slujire?

Cum trebuie să îl slujim pe Isus așa încât Tatăl să își arate și față de noi prețuirea, așa cum spune Isus?

De ce spune Isus în 12:47 că El a venit să mântuiască lumea, nu să o judece? Când o va judeca? Ce avem noi de făcut până atunci, să slujim sau să judecăm?

28, Ioan 13, Viața înseamnă curăție sufletească, 13:1-20, 13:8

Pe măsură ce ziua Crucii se apropia, Isus a căutat multe ocazii să fie singur cu ucenicii și să îi învețe lecții importante despre viața de credință și de slujire. Capitolul 13 este celebru pentru scena spălării picioarelor și pentru Cina de Paște, unde a fost descoperită trădarea lui Iuda (deși nimeni nu a înțeles pe moment despre ce sau cine vorbea Isus: toți au crezut că îl trimite pe Iuda său mai ia pâini pentru Cină).

Cine este Cel care poate da curăție sufletească?

O întrebare înrudită ar fi „cum de ajungem murdari sufletește?” Isus și-a iubit ucenicii până la capăt și a avut grijă de ei. Dragostea jertfitoare poate fi o forță care curățește. Efeseni 5:25-26 spune „Bărbaiților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt...”. Din dragoste, prin jertfă, prin sfințire (dedicare și punere deoparte intenționată), prin botez și prin Cuvânt. Isus le poruncește ucenicilor să se iubească unii pe alții (34-35).

Isus a venit ca să slujească și, aproape simbolic, El se scoală de la masă, își dezbracă haina, ia un ștergar mare și se încinge cu el, toarnă apă într-un lighean și începe să spele picioarele ucenicilor. Ca să ai parte de mântuirea lui Isus, trebuie să accepți slujirea lui Isus (8), ca să fii curat, trebuie să îți fie curate picioarele (cu ele mergi în viață pe direcția aleasă, bună sau rea). Capul gândește, inima simte, mâinile lucrează, picioarele te duc în direcția aleasă și, cu ele, ai verticalitate: stai în picioare. În armura creștinului, picioarele te țin drept, în ziua victoriei, și merg la lucru cu râvna evangheliei (6:13, 15). Dacă inima și mintea sunt pline de prezența lui Dumnezeu, doar direcția în care mergi trebuie verificată și ajustată, din timp în timp.

Problemele lui Iuda Iscarioteanul nu erau doar cu direcția vieții și râvna față de evanghelie, ci îi afectau inima, adică loialitățile, credința. El nu este curat, spune Isus, în Ioan 13:11 (Iuda... este numit „un diavol”, Ioan 6:70; „Iuda,... care avea să-L vândă”, Ioan 6:71, 12:4; Iuda lua el însuși ce se punea în cutia colectei pentru săraci, 12:6; „Diavolul, pusese în inima lui Iuda... să-L vândă”, 13:2; „a intrat Satana în Iuda”, 13:27; „Iuda, vânzătorul”, 18:2, 5). Satana îi pusese în inimă gândul trădării și vinderii lui Isus (2). La masa Cinei, când Isus l-a dat pe față, deși ceilalți ucenici nu înțelegeau ce se întâmplă, și i-a spus să meargă

odată și să facă ceea ce își propusese, s-a întâmplat ceva mai grav: Satana a intrat în Iuda (26-27). Aici s-ar putea să fim confrunțați cu o strategie demonică: mai întâi Satana îți pune un gând rău în inimă, apoi îți vrea viața cu totul, să intre în ea și să conducă. Să ne rugăm să fim scutiți și păziți de astfel de ispite. Isus i-a dat hrana părtășiei și a vieții (bucățica de mâncare), Iuda a lăsat să intre în el prezența păcatului și a morții.

Spălarea pe care o face Isus te pune pe direcția cea bună. Nu înseamnă că nu vei mai face greșeli, ca Petru, de exemplu (36-38), dar vei avea putere să te pocăiești, să te întorci, și să te lași transformat de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Afirmarea cu tărie a dorinței de a sluji în chip perfect este bună, dar nu suficientă. Isus acceptă declarația lui Petru, dar îi atrage atenția că se va lepăda de Hristos, dar că în cele din urmă, după al treilea cântat al cocoșului, se va pocăi și se va întoarce (36).

APLICAȚII:

Ce a vrut să le transmită Isus ucenicilor, despre slujire, atunci când le-a spălat picioarele?

Ce credeți că poate însemna versetul 10: „Isus i-a zis: Cine s-a scăldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți”?

Care a fost parcusul decăderii lui Iuda? Ce spune Isus despre el în evanghelia după Ioan?

De ce dragostea este o forță care conduce la curățire? Cu ce trebuie conectată ea conform Efeseni 5?

Sunt scutiți creștinii de greșeli? Cum ne putem păzi sau feri de ele, cu ajutorul Domnului?

Iulie

5, Ioan 14, Viața și unirea cu Hristos, 14:1-31, 14:19-21

Viața nouă, în credință, înseamnă unire cu Hristos. Capitolul 14 din Ioan vorbește despre unitatea dintre Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, precum și despre unitatea sau unirea creștinilor cu Domnul Isus Hristos. Acest subiect este continuat și în capitolele următoare.

A. Unire pentru viitor. Domnul Hristos dorește să fie împreună cu noi pentru toată veșnicia și ne pregătește un loc lângă El. Cine este împreună cu Isus are o inimă liniștită, plină de credință. Asigurarea pe care ne-o dă Domnul este aceasta, că El merge și ne pregătește un loc, ca să fim cu el, iar apoi se întoarce să ne ia cu sine. Imaginea acestor „multe locașuri” așezate lângă Domnul, se bazează pe imaginea Templului, unde erau, în jurul cortului, sau a Odăii Sfinte și Prea-Sfinte, multe chilii sau camere de odihnă pentru preoții care slujeau (14:1-3). Isus dorește ca în tot viitorul nostru, în toată veșnicia, să fim uniți cu El, să fim în prezența lui, așa cum preoții erau în prezența Domnului și aproape de Templu – sau de Cortul întâlnirii. Aceasta înseamnă comunicare, comuniune și slujire continuă, odihnă continuă lângă El.

B. Unire pentru proiecte mari în prezent. Cine crede în Isus va face, în unire cu El, lucruri mari pentru împărăția lui Dumnezeu (12-14). Domnul dorește ca lucrările Sale să fie continuate prin noi, așa cum a început El, și chiar mai mult sau mai multe decât a făcut El. Aceasta înseamnă că Domnul dorește să fim asociați cu El, părtași aceleiași lucrări, în unitate și continuitate cu El.

C. Unire pentru o mărturie bună prin Duhul. Unitatea cu Domnul Hristos se simte și se trăiește prin prezența și lucrarea Duhului Sfânt, Mângâietorul. El ne aduce aminte de cuvintele lui Hristos și ne învață învățătura Sa (15-18, 25-26). Prin Duhul Sfânt Domnul ne vorbește și ne călăuzește cu putere și astăzi, conform voinței Tatălui.

D. Unire în vederea ascultării poruncilor divine. Unitatea cu Isus se vede prin păzirea poruncilor Sale. Cine îl iubește pe Isus păzește

poruncile lui Isus. În credinciosul ascultător, întreaga Sf. Treime vine să locuiască: astfel, vom ști că suntem ai Lui și îl vom cunoaște într-un mod deosebit, chiar dacă lumea nu îl vede și nu îl cunoaște (19-20, 23-24). Este uimitor că Dumnezeu ne cheamă să fim purtători de Dumnezeu!

E. Unire pentru pace și victorie în încercări. Unitatea cu Isus se exprimă și prin pacea Lui. El ne dă o pace a mântuirii și a împăcării cu Dumnezeu, așa încât să nu fim nici tulburați, nici înspăimântați de ce se va întâmpla în istorie (27-31). Nici chiar atunci când Diavolul primește putere să îndeplinească anumite lucruri în istorie, cum a fost moartea lui Isus, nu trebuie să ne înspăimântăm. În învierea lui Isus s-a văzut dragostea și victoria, suveranitatea lui Dumnezeu (31).

APLICAȚII:

Ce fel de imagini folosește Domnul ca să înțelegem cum dorește El să ne țină aproape de El întreaga veșnicie, în acest capitol? Ce alte imagini mai cunoști din Biblie despre unitate (templul, casa, trupul etc)?

Ești implicat într-o slujire a Bisericii care continuă lucrarea Domnului? În ce fel?

Duhul Sfânt ne călăuzește și glorifică lucrările Domnului Isus. În ce feluri lucrează la unitatea Bisericii cu Domnul?

De ce nu mai putem face nimic de valoare și de durată decât în unitate cu Domnul? Mai are creștinul viață personală – de ce da, de ce nu?

12, Ioan 15, Viața cu Hristos dă rod, 15:1-21, 15:16

Viața cu Hristos este o viață roditoare. Prezența Lui aduce rod pentru că El este Vița adevărată, iar rodul Lui trece prin noi către oameni și către Dumnezeu, dacă și pentru că suntem mlădițele Lui. Capitolul se împarte în două părți: prima, despre Isus - Vița adevărată, iar a doua, despre Isus și prietenia adevărată cu Dumnezeu, care duce la mărturie.

În prima parte sunt două afirmații importante: 1. „Eu sunt adevărata viță și Tatăl meu este vierul” (1) și 2. „Eu sunt Vița (și) voi sunteți mlădițele” (5).

„Eu sunt adevărata Viță”, se referă la Isaia 5:1-7, unde profeția Domnului se referă la Israel ca la o viță plantată pe o câmpie mănoasă, care trebuia să aducă roade, dar nu a adus. Prin comparație, Isus este via bună care aduce rod, adică Vița adevărată, adevărul Israel. Și în Isaia 5 și în Ioan 15, plantatorul – sau vierul – este Dumnezeu. Cu alte cuvinte, prin Isus și în Isus, creștinii sunt parte din vița cea bună, din Israel cel adevărat, din poporul care aduce rodul dorit și al cărui cap este Hristos. Domnul Isus explică felul în care se face curățirea: Cuvântul lui Dumnezeu este cel care curăță, atât Isus-Cuvântul întrupat, cât și Cuvântul inspirat, Scriptura. Uneori Dumnezeu folosește și alte mijloace de curățire, teste sau încercări. Motivul este spus foarte clar: vierul curăță mlădițele aducătoare de rod, ca să aducă și mai mult rod. Este important să existe o relație vie între Hristos și cei credincioși: fără această relație, prin credință, prin rugăciune și închinare și ascultare practică, și prin comuniune sufletească și prin Duhul Sfânt, nu există posibilitate de rodire. „Rămânerea” în Hristos este esențială rodirii. Rodul înseamnă orice trăsătură bună de caracter, orice gând bun, orice acțiune bună, orice purtare bună, orice slujire folositoare în Biserică și în societate, orice întoarcere la Dumnezeu prin vestirea evangheliei, orice sfătuire și consiliere, orice ucenicie. Pentru toate secretul este să „rămânem” constant în relație de credință și închinare față de Hristos (Gal. 5:22-26).

Isus continuă imaginea aceasta a viței, arătând mai multe detalii despre viața creștinilor care sunt mlădițe roditoare: rodul lor va fi bogat și îl va glorifica pe Dumnezeu, toate fiind posibile prin prezența lui Hristos-Vița-cea-Bună în viața mlădițelor. Rămânerea în El înseamnă trei lucruri în acest capitol: rămânerea în dragostea Lui (12-

13, 17-18), rămânere în învățătura Sa (cuvintele Lui), și ascultare de poruncile Sale (pazire). O asemenea relație conduce la bucurie deplină, anume bucuria lui Isus care rămâne în noi în chip bogat (10-11).

Cine sunt mlădițele care nu aduc rod? Pe ele, Tatăl nu le curăță ca să aducă mai mult rod, pentru că nu au adus nici un rod, vreodată. Explicațiile date de Isus sunt foarte importante: acolo unde nu există o relație de rămânere a credincioșilor în El, nu există rodire și nu va fi nici curățire. În schimb, va fi o tăiere și o aruncare afară, urmate de o uscăre, o strângere și o judecată (6). Este un alt fel de a vorbi despre oamenii lipsiți de credință. Ei sunt oameni, ca Isus, sunt mlădițe, dar sunt mlădițe care nu stau în Hristos, nu rămân în El, și de aceea nici rod nu aduc. Vița cea adevărată, sau omenirea adevărată, în care se îndeplinesc planurile bune ale lui Dumnezeu, sunt cei care îl urmează pe Isus.

Capitolul 15 tratează în a doua parte poruncile lui Isus (porunca iubirii) și relația de prietenie cu Hristos (12-27). Lumea lipsită de credință nu are are nici dragoste, nici prietenie, nici ascultare de Hristos. Această lume îi va urî pe credincioși, ca și pe Hristos, și va iubi doar faptele ei rele și pe cei ce le fac. Urârea și respingerea lui Dumnezeu nu au nici un temei, nici un motiv serios, și de aceea sunt reacții păcătoase față de dragostea Lui (20-25).

Este o mare bucurie, în final, că Isus îi numește pe ucenici prietenii săi, deoarece El ne spune planurile Sale (15) și ne cheamă să îl ascultăm și să aducem roadă (14), și chiar ne-a ales pentru aceasta (16). Aici nu este doar vorba despre apostoli, ci despre toți creștinii. Suntem, deci, chemați la mărturie bună, prin Duhul Sfânt (26-27).

APLICAȚII:

Cine sunt oamenii care sunt asemănați cu mlădițele roditoare? Ce acțiuni întreprinde Dumnezeu Tatăl în viața celor credincioși ca să îi ajute să aibă rezultate și mai bune în viața lor nouă?

Care oameni sunt asemănați cu mlădițele neroditoare și de ce nu aduc roadă în viață? Ce face Dumnezeu Tatăl cu acești oameni?

În ce feluri poate rămâne cel credincios în Hristos, ca să aducă rezultate și mai bune în viața nouă, de credință?

De ce ne numește Hristos „prietenii Săi” și nu „robi”, și în ce feluri trebuie să se vadă această prietenie?

19, Ioan 16, Viața cu Hristos aduce călăuzire și pace, 16:7-33, 16:13,33

Cei mai mulți creștini vor recunoaște fără greutate că, întotdeauna, în viață, este nevoie de călăuzirea Domnului, precum și de pacea Lui. Călăuzirea sau ghidarea în viață, direcționarea, vin prin Duhul Sfânt. În Ioan 16:7-14 este vorba în mod specific de lucrarea de mărturie a Duhului Sfânt în oameni, atât în ce privește credința și convingerea, cât și de lucrarea de călăuzire în viață. În a doua parte a capitolului, Isus îi pregătește pe ucenici pentru întristarea pe care o vor avea în urma arestării și a suferinței de pe Cruce, precum și pentru prigonirile care vor veni mai târziu peste cei credincioși. În toate aceste încercări avem nevoie de pacea Lui adâncă.

Așa cum spune Domnul Isus aici, Duhul a venit, după înălțarea lui Isus la cer, ca să aducă mărturie și ca să judece inimile oamenilor:

- a. Suntem vinovați în ce privește păcatul: căci păcat înseamnă să nu crezi în Isus. Orice alte păcate pot fi iertate prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, dar respingerea Fiului Său devine păcatul suprem, care nu poate fi iertat prin altceva – decât tot prin acceptarea jertfei Fiului lui Dumnezeu. Aici se oprește seria jertfelor de iertare, oferta lui Dumnezeu de mântuire. Păcatul în esența sa se reduce la respingerea lui Hristos.
- b. Suntem vinovați în ce privește neprihănirea: căci Isus este deja în ceruri și nu mai vine încă o dată cu o nouă jertfă. Tot ce trebuie pentru neprihănire a fost împlinit, și neprihănirea este accesibilă. Pentru că totul a fost îndeplinit, Isus este în ceruri, acum. Nimeni nu mai poate adăuga nimic la această jertfă. Jertfa Lui este unică, irepetabilă. Cine nu primește neprihănirea așa, în această formă definitivă, nu va mai beneficia de nici o altă ocazie de a deveni neprihănit, sau drept, înaintea lui Dumnezeu.
- c. Suntem vinovați în ce privește judecata: căci stăpânitorul lumii a fost deja judecat. Fiul lui Dumnezeu l-a înfrânt și l-a judecat la Cruce pe Satana, răpindu-i orice autoritate asupra omenirii. Cel rău este condamnat de drept și doar își așteaptă închiderea de fapt în iazul de foc. Orice ispitire de azi este lipsită de autoritate spirituală, doar exploatează slăbiciunea oamenilor. Orice om este liber să se întoarcă la Dumnezeu, căci Satana a fost deja judecat.

Lucrarea Duhului în viața creștinului este, așa cum apare în Ioan 16, centrată pe persoana și lucrarea lui Hristos. Isus spune că venirea Duhului, a Mângâietorului – sau încurajatorului nostru cel nou, este un mare beneficiu pe care ni-l aduce însăși Jertfa lui („Este de folos să mă duc – altfel nu vine Mângâietorul”, 16:7) :

- a. Duhul ne călăuzește în tot adevărul. El este Duhul adevărului
- b. Duhul ne transmite cuvintele Domnului.
- c. Duhul ne anunță că se apropie lumea viitoare și ne descoperă lucrurile care vor veni.
- d. Duhul îl glorifică pe Isus, punând în evidență ce face și spune El, și ne aduce aminte de vorbele spuse de El ucenicilor (le găsim în Biblie). Duhul nu caută propria glorificare, ci gloria lui Isus.
- e. Duhul ne confirmă divinitatea lui Isus, pentru că ne arată unitatea dintre Dumnezeu Tatăl și Fiul, pentru că tot ce are Tatăl aparține și Fiului.

Mai sunt și alte lucrări ale Duhului menționate în Scriptură (confirmarea interioară sufltească a faptului că suntem copiii lui Dumnezeu, strigătul de „tatăl!” către Dumnezeu, ajutor în rugăciune, roada Duhului Sfânt, darurile Duhului Sfânt etc.), dar aici se află doar cuvintele lui Isus rostite în apropierea sărbătorii Paștelui.

În a doua parte a capitolului 17-33, dar și în primele versete 1-6, Isus îi încurajează pe ucenici să nu se lase doborâți de întristare și să se bazeze pe pacea Sa, a lui Hristos. Este adevărat că prin aceste cuvinte Isus îi pregătește pentru experiența de martori ai crucificării Sale, dar mesajul ni se potrivește și nouă în mai multe feluri. Să nu fim nici noi întristați, dacă azi nu îl putea vedea cu ochi omenești pe Isus: El va veni în curând, a doua oară. Între timp, între noi se face din plin lucrarea Duhului Sfânt. Isus ne asigură că Dumnezeu Tatăl ne iubește și va asculta rugăciunile făcute spre gloria lui Isus, în Numele lui Isus (26-28). De asemenea, ne asigură că El a biruit lumea și că, de aceea, noi trebuie să fim curajoși, să îndrăznim, pentru El este biruitor. Pacea lui, la fel cum s-a spus ca în Ioan 14.26-27, poate să ne umple și să ne odihnească inimile. Capitolul a început cu o avertizare că ucenicii vor

fi dați afară din comunitățile iudaice, din pricina credinței, și se încheie cu o chemare la curaj și la pace spirituală, în Numele Său.

APLICAȚII:

De ce este importantă lucrarea Duhului de judecare a inimilor omenești? Se adresează ea celor credincioși sau celor necredincioși?

Poți da exemple în care Duhul Sfânt a călăuzit pe unii creștini, în Noul Testament? Dar din viața personală, ai exemple când Duhul Sfânt te-a călăuzit? Cum a făcut El lucrul acesta?

În ce fel îl glorifică Duhul pe Isus? În ce fel ne aduce aminte Duhul Sfânt de cuvintele lui Isus?

Poți să te bucuri chiar dacă nu îl vezi astăzi pe Isus cu ochii biologici? De ce?

Crezi că ni se aplică și nouă metafora nașterii din Ioan 16:20-22? De ce da – și cum, de ce nu?

Isus l-a judecat pe Cel rău și l-a înfrânt pe Cruce. În ce feluri putem fi mai curajoși, sau mai îndrăzneți, dacă știm că Isus l-a biruit pe Cel rău și a biruit lumea?

26, Ioan 17, Viața cu Hristos înseamnă dragoste și sfințenie 17:1-26, 17:17-19

Ioan 17 cuprinde marea rugăciune a Domnului, pentru ucenici, cunoscută și sub numele de Rugăciunea Domnească. Isus se roagă în mod special pentru ucenicii care erau de față (nu pentru lume, în ansamblul ei, 17:9), dar îi cuprinde în rugăciune și pe creștinii care vor veni mai târziu, prin predicarea evangheliei (17:20). Este o rugăciune profundă, care deschide multe uși spre planul lui Dumnezeu din veșnicie și spre voia lui pentru noi, în istorie. Unitatea Bisericii în dragoste și mărturia ei victorioasă, în sfințenie, sunt două gânduri majore care reies cu putere din această rugăciune.

Rugăciunea lui Isus începe și se încheie cu perspectiva veșniciei: la început, El se roagă pentru întoarcerea în gloria cerească, așa cum a avut-o la creație și înainte de creație (17:1-3, 5), iar la sfârșit mărturisește Tatălui că dorește să îi aibă pe credincioși cu Sine, în gloria Sa, ca ei să vadă dragostea lui Dumnezeu pentru Fiul, așa cum este ea dinainte de întemeierea lumii (17:24). Cu alte cuvinte, aceasta nu este doar o rugăciune mesianică, a lui Hristos care și-a îndeplinit lucrarea, ci și o rugăciune treimică, divină, în care Fiul, căruia i s-a dat toată puterea și gloria, se adresează Tatălui, înăuntrul Sfintei Treimi, dinăuntrul veșniciei.

După introducerea la rugăciune, care privește la viața veșnică adusă celor credincioși și la gloria avută de Isus înainte de crearea lumii, mântuitorul se roagă pentru paza și sfințirea ucenicilor (6-20), și se referă pe rând la importanța evangheliei (6-10), la victoria și paza ucenicilor în timp ce sunt în lume (11-16), și la sfințirea prin adevăr (17-20). În ultima parte a rugăciunii, Isus se roagă pentru unitatea credincioșilor, în dragoste, după modelul unității dintre Fiul și Tatăl (și Duhul Sfânt), în Sfânta Treime (21-16).

Domnul vrea să ne păzească în sfințenie pentru că suntem ai Lui (6, 10). Domnul Isus i-a păzit pe ucenicii Săi, cât timp a fost în lume cu ei, prin Cuvânt (8, 12, 14). Acum, El se roagă Tatălui să fim păziți în sfințenie, tot prin Cuvânt (11, 17-19). De aici rezultă marea putere a citirii și studierii Cuvântului lui Dumnezeu: prin cuvintele Sale, Domnul ne sfințește și ne păzește de Cel rău. Mai există o resursă importantă, în această privință: Domnul însuși. Isus spune că El se

sfîntește pentru ucenici (19-20), ca ei să fie sfințiți prin adevăr – iar adevărul este tocmai Cuvântul lui Dumnezeu. Isus însuși este Cuvântul divin întrupat, Logos-ul sfânt. Acest adevăr apare și în Efeseni 5:26 unde se spune că Hristos a iubit Biserica și s-a dat pe Sine „ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt”. Motivația și puterea pentru o viață sfântă vine din cuvintele Domnului și prin acțiunea Duhului Sfânt.

În al doilea rând, viața creștinilor prin credință în Hristos înseamnă nu doar sfințenie, ci și unitate în dragoste. Acest îndemn nu este doar o vorbă sau o recomandare, ci este o poruncă, și ține seama nu doar de defectele noastre, ci chiar de exemplul Sfintei Treimi. Noi avem, în adevăr tendința să nu ne purtăm cu iubire, ci cu orgoliu, invidie și respingere, cu răzbunare (așa s-a întâmplat și cu Cain și Abel). Acum suntem îndemnați să trăim în iubire pentru că aceasta este și relația dintre Tatăl și Fiul. Dacă dorim și ne bucurăm că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt vin să locuiască în mod spiritual în ființa noastră, atunci trebuie să lăsăm ca dragostea din Sfânta treime să aducă unitate și dragoste între noi. Adevărul este că cine respinge iubirea aproapelui, respinge de fapt, prezența iubirii lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

Apartține creștinul acestei lumi sau „nu este din lume”? La ce se referă Isus în Ioan 17:11-16?

Ce înseamnă să trăiești o viață sfântă? Care sunt resursele unei vieți sfinte, potrivit Ioan 17:17-20?

De ce trăirea în dragoste este dată ca o poruncă de bază? De ce unirea cu Dumnezeu îl conduce pe creștin la o viață de iubire frățească? Ce se înseamnă când într-o biserică sunt certuri și lupte?

De ce Isus vrea să îi conducă pe credincioși în veșnicie, ca să vadă gloria Sa eternă?

August

2, Ioan 19, Cum îl onorăm pe Împăratul vieții, 19:8-37, 19:37

În acest capitol al judecății și răstignirii, este un lucru neobișnuit să punem întrebarea „cum îl onorăm pe Împăratul vieții?”. Și, totuși, drama răstignirii a arătat cât de diferite au fost atitudinile față de Hristos de-a lungul judecății și răstignirii Lui.

Pilat a înțeles că Isus este Împăratul și a dorit să îl scape de la moarte – dar nu a reușit din cauză că iudeii l-au amenințat că îl vor pâri la Cezar, dacă recunoaște pe un altul ca Împărat. Și Pilat l-a condamnat la moarte. Dar, l-a onorat pe Isus și i-a umilit pe iudei, farisei și preoți, deopotrivă, punând să scrie pe cruce „Acesta este Împăratul Iudeilor” – în trei limbi, greacă, aramaică și latină (20).

Ioan, ucenicul iubit, l-a onorat pe Isus stând lângă cruce în acele clipe grele, alături de Maria, mama lui Isus, și sora mamei Lui, Maria, nevasta lui Clopa, și Maria Magdalena (25-26). De asemenea, Ioan a avut onoarea ca Isus să îi încredințeze în îngrijire pe propria Sa mamă (Isus și-a onorat mama și a avut grijă de ea, chiar atunci când era pe cruce). A fost o ocazie unică să stai lângă Domnul în suferința Sa, cu credință, cu milă, cu dragoste, cu recunoștință – căci Ioan știa bine de ce moare Isus, și, de asemenea, și Maria, mama Domnului.

Dumnezeu Tatăl l-a onorat pe Isus, în momentul crucificării, prin faptul că a împlinit profeția (Psa. 34:20) și nici unul din oasele Lui nu au fost sfărâmate. De asemenea, mai târziu a fost împlinit și Psalmul 16:10, „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea.” Dumnezeu nu a lăsat trupul lui Isus să putrezească în mormânt, ci a fost înviat a treia zi, în glorie și neputrezire. Dumnezeu a împlinit promisiunile Sale despre trupul lui Mesia, despre trupul Fiului Său întrupat. El, de asemenea, va învia și trupurile noastre prin aceeași putere pe care a arătat-o în învierea lui Isus (1Cor 6:14; 2Cor 4:14). Învierea noastră este o consecință a mântuirii și o urmare, o prelungire în istorie a învierii lui Isus. Într-un fel, Dumnezeu îi dă lui Isus ca răsplată și autoritate, și învierea noastră: El a luat robia roabă și s-a suit pe înălțime (Efeseni 4:8). Dumnezeu este foarte atent față de trup, pentru că este după chipul trupului lui Hristos și Hristos este Domnul trupului (1Cor 6:13).

În final, Iosif din Arimateea, un ucenic, și Nicodim – se pare că și el devenise ucenic, au mers și au cerut lui Pilat trupul lui Isus, l-au coborât de pe cruce și l-au îmbălsămat cu aproape 100 de litri de smirnă și aloe. Nu doar Maria, sora Martei și a lui Lazăr, a uns cu parfum scump de nard, trupul lui Isus, înainte de intrarea în Săptămâna Crucii (12:3), dar și Iosif și Nicodim au făcut ceva asemănător. A fost uns și îmbălsămat cu cele mai alese parfumuri, apoi a fost învelit în pânză de in cu miresme. Ei l-au onorat pe Împăratul Vieții, profetînd prin faptă că moartea lui nu durează decât un timp scurt, și are parfumul vieții împrejur, nu duhoarea morții. La acestea, Dumnezeu a adăugat în scurt timp parfumul glorios al învierii în putere deplină, cerească. Desigur, că putem să ne întrebăm cum îl onorăm și noi pe Domnul Vieții.

APLICAȚII:

Ce psalmi profetesc integritatea trupului lui Hristos în momentul morții? Ce fel de grijă a arătat Dumnezeu față de trupul lui Isus și de ce?

Psalmul 22:16 vorbește despre străpungerea cuielor în mâinile și picioarele lui Isus. Zaharia 12:10 spune „... își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plînge cum plînge cineva pe singurul lui fiu, ... pe un întâi născut”. În ce fel Israelul din ultimele zile îl va onora pe Domnul?

Atunci când îngrijim de bolnavi, este oare inclusă și cinstirea trupului lui Hristos?

Credința și pocăința pot include și ele reverența față de jertfa trupului lui Hristos?

Este învierea creștinilor un mod în care Dumnezeu cinstește învierea propriului Său Fiu?

9, Ioan 20, Mângâierea și încurajarea învierii, 20:1-23, 20:21

Probabil că titlul meditației de astăzi ar trebui să fie: provocările, încurajările și mângâierile învierii lui Isus. În Ioan 20 sunt patru evenimente importante, patru tablouri memorabile.

Mai întâi ne întâlnim cu o mare provocare a dovezilor învierii, cu mormântul gol (1-10). Petru și Ioan aleargă la mormânt alertați de plânsul Mariei Magdalena și nu știu ce să înțeleagă. Maria îi pune pe o direcție greșită, dar realistă: „Au luat pe Domnul... și nu știu unde l-au pus” (2). Într-adevăr, Domnul nu mai este de găsit în mormânt, fâșiile de pânză de in în care fusese înfășurată se văd pe jos îmbălsămate (unii comentatori spun că nu erau rupte, ci erau așa cum se răsturnaseră de pe patul de piatră: tari, legate împreună și goale pe dinăuntru ca o cochilie părăsită sau un cocon părăsit, turtit), iar ștergarul care era pe fața lui Isus, stătea înfășurat cu grijă, pus deoparte. Se vedeau urmele unei acțiuni ordonate, atente, dar nu se știa ce s-a întâmplat: cum de au rămas fâșiile îmbălsămate întregi, pe jos, iar trupul lui Isus nu este în ele? Cum de se poate vedea ștergarul, făcut sul și separat? Cine a făcut toate acestea? De ce nu este nimeni să explice? Învierea lui Isus este radicală, aduce surprize și dovezi care pun pe gânduri.

În al doilea tablou, Maria, care stătea și plângea se întâlnește cu cei doi îngeri, apoi cu Isus însuși, pe care nu îl recunoaște la început. Învierea lui Isus aduce bucurie unei relații reînnoite și o înțelegere mai bună a relației cu Dumnezeu, pe care Isus îl prezintă ca „Tatăl meu și tatăl vostru”. Învierea lui Isus îți dă bucurie sufletească și energie să duci vestea bună și altora.

În al treia scenă, ucenicii stăteau în ziua de duminică ascunși, cu ușile încuiate, ca să nu îi găsească iudeii. În tăcerea lor, Isus le-a apărut dintr-o dată și i-a salutat cu salutul evreiesc „Pace vouă”. El face patru lucruri memorabile pentru ucenici: a. mai întâi, îi salută cu pace; b. apoi, le arată rănilor vindecate și le arată că este viu, într-adevăr! c. În al treilea rând îi trimite cu vestea bună, așa cum și Isus a fost trimis de Tatăl din cer; d. în al patrulea rând, ca să aibă curaj să iasă din camera de sus, suflă peste ei Duh Sfânt și le dă putere să ierte sau să țină păcatele. Această „suflare” și „primire” de Duh Sfânt, nu este totuna cu împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, în ziua roadelor, la Cincizecime (Rusalii). Atunci are loc o mare revărsare („turnare”) de Duh Sfânt peste toți ucenicii din Ierusalim, pe când acum este o împuternicire, la scară restrânsă, ca să poată ieși din frica de care erau cuprinși și să

poată vesti învierea lui Isus. Acum, când ne bucurăm de venirea deplină a Duhului lui Dumnezeu, avem și curajul de a mărturisi, și ungerea – sau împuternicirea de a o face, precum și darurile și binecuvântare deplină a vieții noi (nașterea din nou și umplerea cu Duhul Sfânt).

Cel de al patrulea tablou este a doua întâlnire cu ucenicii, când Domnul se întâlnește și cu Toma, apostolul care nu fusese prezent la prima întâlnire. Aici, ne întâlnim a treia oară cu dovezile învierii și cu chemarea la credință. Isus cel înviat îi arată lui Toma rănilor vindecate, așa cum făcuse și data trecută, și îi dă prilejul să verifice singur. Declarația lui Toma („Domnul meu și Dumnezeul meu”, 20:28) corespunde cu declarația lui Natanael de la începutul evangheliei, din 1:49 („Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”). Cercul se închide, ce s-a văzut la început s-a împlinit cu prisosință până la sfârșit, și s-a adevărat pe deplin.

De aceea, și Ioan arată aici care este scopul evangheliei pe care a scris-o, în 20:30-31.

APLICAȚII:

Care din dovezile învierii prezentate în Ioan 20 ți se par cele mai convingătoare? De ce?

În ce fel i-a vindecat Isus pe ucenici de teamă și nesiguranță?

Are nevoie credința de dovezi, sau doar de argumente?

Toma ne-a făcut un serviciu sau ne-a furnizat un exemplu de cum să nu facem?

Învierea lui Isus a fost un eveniment obiectiv, neutru, sau a revitalizat și relațiile personale ale lui Isus cu ucenicii?

16, Ioan 21, Transformați de Hristos cel Înviat, 21:1-25, 21:17

Evangheliile ne bucură și ne înviorează cu mărturiile și dovezile învierii lui Isus, chiar dacă nu sunt foarte numeroase – dar sunt esențiale. Ceea ce ne prezintă Ioan în capitolul 21 însă este o serie de transformări pe care le aduce Isus cel Înviat în viața celor credincioși. El le dă direcție, El le aduce restaurare sufletească și un nou plan de lucru, El le vestește greutățile viitoare și îi asigură de prezența Sa.

Mai întâi, El îți reconfirmă direcția vieții (1-16). După moartea și chiar după învierea lui Isus, ucenicii s-au întors la punctul de plecare, de dinainte să devină apostoli, la punctul zero. Ei s-au apucat din nou de pescuit, de meseria lor dinainte ca Domnul să îi cheme. Printr-o minune deosebită, pescuirea minunată, Domnul le mai dă har și se mai întâlnește cu ei o dată. Isus le dovedește iar că El este Cel care aduce sens, belșug, progres și finalitate în ocupația lor, că El este Cel care le dă hrană și viziune. Le spune cum să arunce mreaja ca să prindă pești, după ce o noapte întreagă nu reușiseră – dar, apoi, îi așteaptă pe țărm cu pâine și pești deja prăjiți. Dar îi cheamă să îi gătească și pe cei proaspăt prinși. Cum de i-a rugat să pescuiască, dacă deja putea să le gătească un mic dejun? A fost un mic dejun cu rugăciune și o bucurie deosebită din cauză că erau cu Isus cel înviat. Există o oarecare asemănare cu Cina Domnului – pentru că Isus frânge pâinea, apoi peștii, și le dă și lor. Dar lipsește vinul. Adevărurile de aici sunt extraordinare: cine poate pleca din nou la lucru în viața creștină fără vizitarea lui Isus cel înviat? Fără hrana Sa? Fără prietenia Sa? Fără puterea Sa?

În al doilea rând, Isus i-a restaurat viața lui Petru, dându-i și iertarea și reînnoindu-i și chemarea (15-17). Isus îi arată că lucrurile nu pot rămâne așa nerozolvate, între ei. Ce îl interesează pe Isus este iubirea lui Petru. Și asta îl interesează despre fiecare din noi. Mântuirea duce la o relație de iubire în om și Dumnezeu. De aceea, Isus îl întreabă de trei ori pe Petru, cu insistență: Petru, mă iubești? După fiecare răspuns afirmativ, Domnul îi mai încredințează o slujbă: hrănește mielușeii mei; păstorește oile mele; păstorește mielușeii mei. Poate că nu poți face nimic pentru Domnul – sau El nu îți încredințează nimic de făcut între lucrările și planurile Lui, dacă nu îl iubești pe El. Iubirea este condiția slujirii, a păstoririi. Insistența lui Isus îl întristează pe Petru – dar îi este folositoare. Isus chiar vrea toate asigurările posibile, în formulă întreită, că inima lui Petru are loc pentru El, pe deplin.

În al treilea rând, Isus îi lasă să înțeleagă pe ucenici, că El știe viitorul fiecăruia, al tuturor, dar ceea ce are preț cu adevărat și contează este ca fiecare să dorească să îl urmeze pe Isus din toată inima (18-23). Așa îi spune lui Petru, așa aude și Ioan. Ioan, în special, arată că și pe el l-a interesat subiectul și nu are importanță dacă va trăi o viață super lungă sau una obișnuită, ci important este să îl urmezi pe Domnul cu dragoste.

Probabil că aici este secretul transformării prin învierea lui Isus. El îți dă har și îți reconfirmă direcția și chemarea; el vrea să se asigure de iubirea noastră și pe măsura iubirii, dăruiește noi direcții și domenii de slujire; el este interesat profund ca fiecare să îl urmeze cu dăruire, chiar dacă istoria vieților noastre este diferită de a altora și va include și întâlnirea cu greutate și suferință.

APLICAȚII:

Cum l-au recunoscut ucenicii pe Isus, acum că era înviat?

De ce se apucaseră de pescuit? De ce și creștinii ar putea deveni, uneori, dezamăgiți de încercările vieții și ar dori să se retragă din diverse lucrări sau misiuni? Ce este de făcut?

Care credeți că a fost rezultatul întâlnirii cu ucenicii, la pescuirea aceasta binecuvântată, pentru viața ucenicilor?

De ce Isus a dorit să se asigure de iubirea lui Petru? Credeți că dorește să se asigure și de iubirea noastră? De ce? Avem baze biblice pentru aceste afirmații?

Sunt viețile creștinilor perfect asemănătoare? Care este lucrul care contează cel mai mult în drumul vieții de credință, conform Ioan 21?